

karanlık kitaplık

H. P. LOVECRAFT

karanlıkta fısıldayan

ithaki

"Lovecraft şüphesiz yirminci yüzyılın en büyük korku yazarıdır."
—*Stephen King*

Cthulhu Mitosu'nun bir parçası olan ve birçok yazara ilham veren *Karanlıkta Fısıldayan*, Profesör Alberth Wilmarth'ın bilinmeyene doğru çıktığı korku dolu yolculuğu konu alıyor.

Vermont civarında yaşanan büyük bir selin ardından bazı açıklanamayan olaylar yaşanmaya başlar. Profesör Wilmarth tüm bunlara mantıklı açıklamalar getirmeye çalışsa da çevredeki bir çiftliğin sahibinden alacağı mektuplar ve bu mektuplarda ona anlattıkları Profesör'ün bilime ve mantığa olan bağlılığını sarsacaktır. Tüm bunlar yalnız yaşayan bir çiftçinin sanrılarından mı ibarettir yoksa her şeyin arkasında çok daha habis bir şey mi yatmaktadır?

Tepelerin arasında yaşayan bir şeyler gerçekten var mı?

Çeviren: F. Cihan Akkartal

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786057 762795

/ithakiyayinlari

HOWARD PHILLIPS LOVECRAFT

20 Ağustos 1890'da Rhode Island, Providence'ta doğdu. Genellikle korku öyküleriyle tanınmasına rağmen, yüz bine yakın mektup, onlarca makale, deneme ve şiir yazdı. Hayatının son birkaç yılı zor koşullar altında geçen yazar 1937'de bağırsak kanseri olduğunu öğrendi. 15 Mart 1937'de öldü. Korku, bilimkurgu ve fantazi türlerinde eser veren büyük yazarların çoğunda Lovecraft etkisi vardır. Eserleri sinemaya, tiyatroya, müziğe, çizgiromana, bilgisayar ve masaüstü oyunlarına esin kaynağı olmuştur. Arkham House, Necronomicon Press ve Hippocampus Press gibi yayınevleri Lovecraft'ın geride bıraktığı eserleri ya da onun mitosuna ve hayatına dair eserleri yayımlamak amacıyla kurulmuştur.

Karanlıkta Fısıldayan

Howard Phillips Lovecraft
Orijinal Adı: *The Whisperer in Darkness*

İthaki Yayınları - 1615
Karanlık Kitaplık - 27

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Editör: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Yankı Enki*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı ve İllüstrasyonu: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *Hamdi Akçay*
1. Baskı, Şubat 2020, İstanbul

ISBN: 978-605-7762-79-5

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © F. Cihan Akkartal, 2020
© İthaki, 2020

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

Howard Phillips Lovecraft

Karanlıkta Fısıldayan

Çeviren
F. Cihan Akkartal

ithaki

I

Şunu aklınızdan sakın çıkarmayın; olayın sonunda, ben herhangi bir görsel dehşete tanık olmadım. Çıkarsadığım sonucun –geceleyin, ıssız Akeley çiftliğinden fırlayıp el koyduğum bir motorla Vermont'un kubbe biçimli vahşi tepelerine doğru kaçmama yol açan, bardağı taşıran o son damlanın– bir zihinsel sarsıntının ürünü olduğunu söylemek, yaşadığım son olaya dair açık seçik gerçekleri reddetmek olur. Henry Akeley'nin aktardıkları ve benimle derinlemesine paylaştığı bilgiler bir yana, duyup gördüklerim ve bunların bende bıraktığı canlı izlenimlerle bile korkunç çıkarımlarımda haklı olup olmadığımı ispat edemiyorum. Çünkü en nihayetinde Akeley'nin ortadan kaybolması hiçbir şeyi kanıtlamıyor. İçerideki ve dışarıdaki mermi izleri dışında, evinde sıradışı bir şey bulmadılar. Sanki tepelerde her zamanki gibi bir gezintiye çıkmış da geri dönmemişti. Buraya bir ziyaretçi geldiğine dair ya da çalışma odasına istiflenmiş o korkunç silindirler ve makineler hakkında hiçbir işaret yoktu. İçinde doğup büyüdüğü kalabalık yeşil tepelerden ve nehirlerin sonsuz akışından ölümüne korkuyor oluşu da bir anlam ifade etmiyordu; böyle marazi korkulara kapılan binlerce kişi vardır. Onun tuhaf davranışlarını ve evhamlarını pekâlâ kendi tuhaflığı açıklıyordu.

Tüm mevzu, benim bildiğim kadarıyla, 3 Kasım 1927'de tarihte eşi benzeri görülmemiş Vermont Seli'yle başladı. O zamanlar, şimdiki gibi Arkham Massachusetts'te bulunan Miskatonic Üniversitesi'nde edebiyat profesörüydüm ve New England folklorunun hevesli, amatör bir öğrencisiydim. Selden hemen sonra, basında geniş yer bulan sıkıntılara, cefaya ve kurtarma çalışmalarına dair haberler arasında,

bazı taşkın nehirlerde yüzen şeylere dair garip hikâyelerde duyulmaya başladı; duydukları üzerine tuhaf tartışmalara girişen arkadaşlarım, konuya elimden geldiğince ışık tutmam için bana başvuruyorlardı. Folklor araştırmalarımın bu derecede ciddiye alınır hale gelmesi gururumu okşuyordu, eski kırsal batıl itikatların uzantısı gibi görünen ipe sapa gelmez, müphem öyküleri küçümsediğimi göstermek için elimden geleni yapıyordum. Söylentilerin altında karanlık ve çarpık bir hakikat zeminin bulunduğunda ısrar eden, okumuş yazmış birkaç kişi bulmuş olmakla eğleniyordum.

Bu şekilde karşıma çıkan öyküler çoğunlukla gazete kupürlerinden geliyordu ama içlerinden biri sözlü bir kaynağa dayanıyordu; bir arkadaşıma, Hardwick, Vermont'ta oturan annesi tarafından bir mektupta anlatılmıştı. Tarif edilen şey temelde tüm olaylarda aynıydı ve ortada aslında üç farklı olay var gibi görünüyordu. Biri, Montpelier yakınlarındaki Winooski Nehri'yle bağlantılıydı, diğeri, Newfane'e yakın Windham County'deki West Nehri'nde geçiyordu, üçüncüsü, Lyndonville'in üzerindeki Caledonia County'nin Passumpsic Nehri'nde. Farklı hikâyeler de mevcuttu fakat incelendiklerinde, işler bu üç yerde düğümleniyordu. Vakaların tümünde, civar halkı, tenha tepelerden akan taşkın sularında bir ya da birden çok son derece tuhaf ve rahatsız edici nesne gördüklerini bildiriyorlardı; bunları, yaşlıların şimdi fırsat bulup yeniden dirilttikleri, ilkel, yarı yarıya unutulmuş, fısıltıyla yayılan bir efsaneye yormaya meyilliydiler.

İnsanların gördüklerini sandıkları şeyler daha önce gördüklerine hiç benzemeyen organik şekillerdi. Tabiatıyla, o trajik dönemde nehir kıyılarına insan cesetleri sürüklenmişti fakat bu yabancı şekilleri tarif edenler, boyutlar ve genel hatlar bakımından yüzeysel bir benzerliğe rağmen nesnelerin insana ait olmadığından emindiler. Tanıklar, bunların Vermont'ta bilinen herhangi bir hayvana da ait olamayacaklarını söylüyorlardı. Söz konusu şeyler bir buçuk metre uzunluğunda ve pembemsiydi; kabuklu gövdelerinde geniş birer sırt yüzgeci ya da zar gibi kanatlar ve belirgin birkaç uzantıyla normalde başın bulunması gereken yerde, üzerinde çok kısa antenleri olan

kıvrımlı bir elips. Farklı kaynaklardan gelen haberlerin birbirine denk düşmesi gerçekten olağanüstüydü, fakat bir zamanlar bu tepeler ülkesinin her yerinde paylaşılmış olan eski söylencelerin, tüm tanıkların hayal gücünü renklendirmiş olabilecek marazi biçimde canlı bir resmi barındırıyor olduğu gerçeği hayretimi dizginliyordu. Bu tanıkların –her seferinde saf ve cahil taşralılar– akıntıların anaforunda hırpalanmış, şişmiş insan veya çiftlik hayvanı cesetlerini gördüklerini ve yarı yarıya unutulmuş folklorun bu acınası nesnelere fantastik nitelikler atfetmesine izin verdiklerini düşünüyordum.

Yeni kuşağın artık unutmuş olduğu, muğlak ve bulanık olmakla birlikte kendine has özellikleri olan bu kadim folklor daha erken dönemlere ait Kızılderili masallarının etkisini açıkça yansıtıyordu. Vermont'ta hiç bulunmayışıma rağmen, bunu, Eli Davenport'un 1839 öncesinde, eyaletin en eski sakinlerinin ilk ağızdan anlattıklarına dayanan ve şimdilerde çok nadir bulunan kitabından biliyordum. Anlatılanlar ayrıca, New Hampshire dağlarında yaşayan yaşlı köylülerden şahsen duyduğum efsanelere de yakinen benziyordu. Kısaca özetlemek gerekirse efsane, uzak tepelerde bir yerde, en yüksek zirvelerin derin ormanlarında, bilinmez kaynaklardan akıp gelen suların karanlık vadilerinde sinsice dolaşan, gizli saklı bir ucube varlık ırkına atıfta bulunuyordu. Bu varlıklar göze nadiren görünüyorlardı fakat mevcudiyetlerine dair kanıtları bazı dağların yamaçlarında diğerlerinden daha yükseğe çıkanlar ya da kurtların bile kaçındığı derin ve dik boğazlarda daha uzağa gidenler anlatıyordu.

Çamurlu dere kenarlarında ve çorak arazide garip ayak izleri ya da pençe izleri görülüyordu; Doğa'nın şekillendirdiğine, düzenlediğine benzemeyen, taşlarla yapılmış, etrafındaki çimler ezilmiş çemberlere rastlanıyordu. Tepelerin yamaçlarındaki bazı derin mağaraların ağızlarının kayalarla kapanmış olması pek kaza eseri gibi görünmüyordu; çok sayıda garip iz, izlerin yönleri doğru tahmin edilebiliyorsa eğer, mağaralara girilip çıkıldığına işaret ediyordu. Hepsinden kötüsü, ücra vadilerin alacakaranlığında ve normal tırmanışın sınırlarının ötesindeki dik ve sık ormanlarda gezen maceracı kişilerin gördükleri şeylerdi.

Bu şeylerle ilgili anlatılan farklı öyküler birbirlerine bunca benzemeseydi, durum daha az rahatsız edici olurdu. Tüm söylentilerin birkaç ortak noktası vardı; hepsinde yaratıkların sırtlarının ortasında yarasanınkine benzer iki büyük kanat bulunan, çok bacaklı, devasa ve kırmızımsı bir nevi yengeç oldukları iddia ediliyordu. Bazen tüm ayakları üzerinde yürüyorlardı, bazen yalnızca en arkadaki bir çift ayak üzerinde yürüyor, diğer ayaklarını ne idüğü belirsiz büyük nesneleri taşımak için kullanıyorlardı. Bir keresinde, sığ bir derenin kenarında, belli ki disiplinli bir düzen içinde, bir tabur yaratık üçlü sıralar halinde yürürken görülmüştü. Bir kez de, türün bir üyesi uçarken görülmüştü; geceleyin, ıssız ve kıraç bir tepenin üzerinden fırlayıp, çırptığı geniş kanatları bir anlığına dolunayın üzerinde görülerek gökyüzünde kaybolmuştu.

Bu şeyler, genel olarak insanlardan uzak durmayı tercih ediyor gibi görünüyorlardı fakat zaman zaman maceraperest kişilerin, özellikle bazı vadilere çok yakın yerlere ya da bazı dağların fazlaca yüksek yerlerine ev yapan kişilerin ortadan yok olmalarından sorumlu tutuluyorlardı. Bazı bölgelere ev yapılması tavsiye edilmez olmuştu ve bu his, nedeni unutulduktan çok sonra bile devam ediyordu. İnsanlar komşu dağlardaki bazı uçurumlara ürpertiyle bakarlardı; kaç yerleşimcinin kaybolduğunu, o gaddar gözcülerin yeşil yamaçlarında kaç çiftlik evinin yanıp kül olduğunu hatırlamasalar bile.

En eski efsanelerde yaratıklar yalnızca mahremiyetlerini ihlal edenlere zarar veriyor gibi görünseler de, sonradan anlatılan öykülerde insana karşı ilgilerinden ve insanlar âlemine ileri karakollar yerleştirme çabalarından da söz ediliyordu. Sabahları çiftliklerin pencereleri altında bulunan garip pençe izlerini ve bölgede, zaman zaman tekinsizliği tasdiklenmiş yerlerin dışında gerçekleşen kaybolmuşları anlatan öyküler vardı. Bir de, ormanın derinliklerindeki patika ve yollarda yalnız gezginlere, insan sesini taklit ederek şaşırtıcı tekliflerde bulunan vızıltılı seslerin, ilkel ormanın evlere çok yaklaştığı yerlerde yaşayan ve görüp duyduklarından aklını yitirircesine korkan çocukların öyküleri. Söylencenin son safhasında; ki bu batıl inancın gerilemesinden ve dehşet veren yerlerle temasın tamamen

terk edilmesinden hemen önceki safhadır; hayatlarının bir döneminde nahoş zihinsel değişimlere uğrayan, bu nedenle dışlanan ve tuhaf varlıklara kendilerini sattıklarından fısıltıyla bahsedilen münzevilere ve ücrada yaşayan çiftçilere atıflar bulunuyordu. Kuzeydoğuda bulunan vilayetlerden birinde, 1800 yılı civarında, pek sevilmeyen eksantrik münzevileri tiksinti veren yaratıkların temsilcisi veya müttefiki olmakta suçlamak modaydı.

Bu şeylerin ne oldukları konusunda tabiatıyla rivayet muhteliftı. Kendilerinden "Onlar" ya da "Eskiler" diye bahsediliyordu, yerel ve geçici olmakla birlikte başka adlarla da anılıyorlardı. Muhtemelen, Püriten yerleşimciler şürekâsı, onları incelikten yoksun biçimde şeytanın yarenleri olarak ilan etmiş ve huşu içinde yaptıkları dini sohbetlere konu etmişlerdi. Soyunda Kelt mirası bulunanlar ise, –New Hampshire'daki İskoç-İrlandalı unsurlar ve onların Vali Wenthworth'ün kolonicileri teşvik ödenekleriyle Vermont'a yerleşen akrabaları– yaratıkları uğursuz perilerle, bataklıklarda ve çamurda yaşayan "küçük insanlar"la özdeşleştirip, nesilden nesle aktarılan büyü müsveddeleriyle kendilerini korumaya çalışmışlardı. En fantastik teorilerin sahibi ise Kızılderililerdi. Değişik kabilelerin öyküleri arasında farklar bulunmakla birlikte, birkaç hayati detay üzerinde belirgin bir inanç birliği vardı; yaratıkların bu dünyadan olmadıkları konusunda istisnasız hepsi hemfikirdi.

İçlerinde, tasvirleri en renkli, en tutarlı olan Pennacook söylencesi; Kanatlılar'ın gökyüzündeki Büyük Ayı'dan geldiklerini, dünyamızın dağlarında başka hiçbir dünyada bulunmayan bir taşı çıkarmak üzere madencilik yaptıklarını anlatıyordu. Burada yaşamazlar, diyordu söylence, buraya yalnızca karakollar kurarlar, taşları taşıdıkları büyük yük gemileriyle kuzeyde bulunan kendi yıldızlarına geri dönerler. Yalnızca kendilerine haddinden fazla yaklaşan ya da onları gözetleyen dünyalılara zarar verirler. Hayvanlar, içgüdüsel bir nefretten ötürü onların yanına gitmezler, onlar tarafından avlandıklarından değil. Onlar, dünyaya ait şeyleri ve hayvanları yiyemezler, kendi besinlerini yıldızlardan getirmişlerdir. Yanlarına yanaşmak iyi değildir, onların tepelerine giden genç avcıların geri dönmedikleri

vakidir. Geceleri, ormanda insan sesine benzetmeye çalıştıkları arı vızıltısı gibi sesleriyle fısıldadıkları şeyleri dinlemek de iyi değildir. Her nevi insanın, Pennacookların, Huronların, Beş Ulus'un adamlarının dilini bilirler; fakat dilleri veya dile ihtiyaçları yokmuş gibi görünürler. Farklı manaları ifade etmek için renk değiştiren başlarıyla konuşurlar.

Tüm söylenceler, beyazlara ya da yerlilere ait olsun, bazı atavistik hortlamaları saymazsak, on dokuzuncu yüzyılda ölüp gitmişti. Vermontluların işleri düzene girdi; alışılagelmiş yolların ve yerleşim yerlerinin sabit bir plana göre belirlenmesiyle birlikte, o planı en başta hangi korkuların ve çekincelerin belirlemiş olduğu, hatta korkularla çekincelerin kendisi de yavaş yavaş unutuldu. Çoğu insan yalnızca, bazı tepelik arazilerin çokça sağlıksız, verimsiz ve yaşamak için uğursuz yerler olduğunu, oralardan ne kadar uzak durulursa o kadar iyi olduğunu biliyordu. Zamanla, tasdik edilmiş alanlarda gelenek ile ekonomik çıkarın izi birbirine öylesine karıştı ki, bu mekânların dışına çıkmak için hiçbir sebep kalmadı ve uğursuz tepeler bir tasarı neticesinde değil rastlantı eseri ıssızlaştılar. Nadir karşılaşılan yerel birkaç korkunç vaka dışında yalnızca meraklı büyükanneler ve doksanlıklar, o tepeleri mesken tutmuş varlıklardan bahsediyordu ve bu fısıltılı konuşmalarda bile bu şeylerden korkmaya hacet olmadığı, hem insanların onların seçtiği alanı tamamen boş bıraktıklarını hem de onların artık evlere ve yerleşim yerlerine alışmış oldukları söyleniyordu.

Tüm bunları okuduklarımdan ve New Hampshire'da kulağıma çalınan halk hikâyelerinden öğrenmiştim, dolayısıyla selden sonra ortaya çıkan söylentilerin hangi hayalperest geçmişten geldiğini kolaylıkla tahmin edebiliyordum. Bunu eşe dosta açıklamak için çok çaba sarf ettim, haberlerde her şeye rağmen bir doğruluk payı olabileceğinde ısrar eden tartışma-sever kişilerle de epey eğlendim. Bunlar erken dönem efsanelerinin göz ardı edilemez bir tutarlılık ve birbirine benzerlik gösterdiğini ve Vermont'un neredeyse el değmemiş tepelerinde neyin gezinip neyin gezinmediği konusuna dogmatik yaklaşmanın akıllıca olmadığını iddia ediyorlardı. Tüm mitlerin,

hep aynı hezeyanı doğuran imgesel deneyimin erken safhalarından gelen ve insanlığın tümünde ortak, çok bilindik bir kalıba uygun olduğuna onları temin etmeme rağmen fikirleri değişmiyordu.

Bu kişilere, Vermont mitlerinin esasen, Modern Yunanistan'ın karakoncolosunu akla getiren ya da vahşi Galler ile İrlanda'ya, gizli ırkların, ufak tefek, garip ve korkunç mağara adamları ile oyuklarda yaşayanların karanlık ipuçlarını veren, antik dünyaya keçi tanrılar ile orman perilerini getiren; yani doğaya ait unsurları insanlaştıran evrensel efsanelerden pek farklı olmadığını açıklamanın faydası olmuyordu. Nepalli dağ kabilelerinin, Himalayaların buz ve kaya kaplı zirvelerinde kol gezen Mi-Go yani "İğrenç Kar-Adamı" hakkındaki inanışlarının korkunç benzerliğini hatırlatmanın da faydası olmamıştı. Bu kanıtı ileri sürdüğümde, karşımdakiler kendi silahımı bana doğrultarak, bunun kadim öykülerde tarihsel bir gerçeklik payı olabileceğinin göstergesi olduğunu söylediler, insanlığın ilerleyişi ve hâkimiyeti karşısında gerilemiş ve pekâlâ çok yakın zamanlara dek, belki şimdiki zamana dek, azalarak da olsa hayatta kalmış, tuhaf ve bizden eski bir dünya ırkının varlığını ispatlıyor olabilirdi bu.

Ben bu savlara güldükçe, inatçı dostlarım ciddileştiler; efsanelerin katkısı yok sayılsa bile yakın zamanda alınan haberler, bütünüyle göz ardı edilmek için fazlasıyla açık seçik, tutarlı, detaylı ve dile getirilişleri akla yatkın biçimde hayal gücünden yoksundu. İki ya da üç fanatik müfrit; başka dünyalardan, dış uzaydan yolcuların dünyayı sıklıkla ziyaret ettiği yönünde, Charles Fort'un abartılı kitaplarından alınan iddialarla, gizli varlıklara dünyadışı bir köken atfeden kadim Kızılderili öykülerindeki olası anlamları zımnen işaret edecek kadar ileri gittiler. En nihayetinde, hasımlarımın çoğu, olsa olsa Arthur Machen'ın muhteşem korku öykülerinden tanıdığımız, pusuda bekleyen "küçük insanlar"a dair fantastik anlatıları gerçek yaşama aktarmak isteyen romantiklerdi.

II

Hal böyleyken, tabiatıyla, bu merak uyandırıcı tartışma, en sonunda mektuplar aracılığıyla *Arkham Advertiser* gazetesine taşındı ki bunların bir kısmı, Vermont yöresi basınında çıkan sel öykülerinin kopyalarıydı. *Rutland Herald* gazetesi, her iki görüşten mektuplardan alıntılara yarım sayfa ayırdı, *Brattleboro Reformer* benim uzun tarihsel-mitolojik makalelerimden birinin tümünü yayımladı, ayrıca Avare Kalem'in düşünce köşesinde şüpheci kanılarımı destekleyip takdir eden yorumlara yer verildi. 1928 baharına gelindiğinde, eyalete hiç adım atmadığım halde artık Vermont'ta tanınır olmuştum. İşte o sırada, Henri Akeley'den o meydan okuyan mektupları aldım; beni derinden etkileyen, beni ilk ve son defa yemyeşil mahşeri uçurumların ve ormanların içinde homurdanan akarsuların büyüleyici âlemine götüren mektupları...

Henry Wentworth Akeley hakkında bildiklerimin çoğunu, ıssız çiftlik evinde yaşadıklarımın ardından, komşularıyla ve California'da yaşayan tek oğluyla yazışmalarımdan öğrendim. Onun, hâkimler, valiler ve toprak sahiplerinden müteşekkil, ileri gelen bir ailenin kendi topraklarında yaşayan son temsilcisi olduğunu keşfettim. Aile, onunla birlikte zihnen pratik uğraşlardan ayrılıp salt akademik uğraşlara yönlenmişti; Henry, Vermont Üniversitesi'nin matematik, astronomi, biyoloji, antropoloji ve halkbilimi konularında dikkate değer bir öğrencisi olmuştu. Onun bahsini daha önce işitmemiştim, yazdığı mektuplarda kendi hayatına dair fazla bilgi vermiyordu fakat intibam, dünyevi inceliklerin pek azına sahip bir münzevi olmasına rağmen karakterli, eğitimli ve zeki bir adam olduğu yönündeydi.

İlk andan itibaren, iddialarının akıl almazlığına rağmen, görüşlerimin diğer muhaliflerine nispeten Akeley'yi kaçınılmaz olarak ciddiye almıştım. Bir kere grotesk detaylarını paylaştığı söz konusu –elle tutulur, gözle görülür– fenomene gerçekten çok yakındı, sonra, gerçek bir bilim insanının yapması gerektiği gibi, vardığı kanıları kesinlik taşımayan bir biçimde bırakmaya son derece gönüllüydü. Kendi şahsi tercihlerinin öne geçmesine izin vermiyordu, her zaman yalnızca somut kanıtların rehberliğinde ilerliyordu. Tabii ki, başlangıçta yanıldığını düşündüm ama zekice yanılıyor olduğu konusunda hakkını teslim ettim, hiçbir zaman bazı arkadaşları gibi fikirlerini ve ıssız yeşil tepelere duyduğu korkuyu deliliğe atfetmedim. Adamın yabana atılacak bir yanı olmadığını anlamıştım ve ortaya attığı şeylerin, iddia ettiği gibi fantastik sebeplerle alakası olmasa da tahkikatı hak eden tuhaf olaylardan ileri geldiğinden emindim. Nitekim bir süre sonra konuyu bambaşka ve akıl almaz ölçüde garip bir yere taşıyan bazı maddi kanıtlar gönderdi bana.

Akeley'nin bana kendini tanıttığı ve şahsi entelektüel tarihimde önemli bir dönüm noktası teşkil eden uzun mektubunu olduğu gibi buraya aktarmaktan daha iyisi elimden gelmiyor. Mektup artık bende değil fakat olağanüstü mesajının her kelimesi belleğimde kayıtlı ve tekrar ediyorum; mektubu yazan adamın akıl sağlığına olan inancım tam. İşte metin burada; ağırbaşlı, akademik yaşantısı sırasında dünyayla belli ki pek haşır neşir olmamış bir adamın kargacık burgacık, arkaik görünümlü el yazısıyla yazılmış o metin...

Albert N. Wilmarth R.F.D. #2
PK 118, Saltonstall Sk., Arkham, Massachusetts Townshend, Windham Co.,
Vermont

5 Mayıs 1928

Saygıdeğer Beyefendi,

Geçtiğimiz sonbaharda taşkın akarsularımızda yüzdüğü

görülen garip cesetlerle ilgili yakın zamanda anlatılagelen hikâyeler ve bunlarla mükemmelen örtüşen tuhaf halk öyküleri hakkında yazdığınız, *Brattleboro Reformer*'ın yeniden (23 Nisan '28) yayımladığı mektubunuzu büyük bir ilgiyle okudum. Memleketlimiz olmayan birinin sizin savunduğunuz konumu niçin savunduğunu hatta Avare Kalem'in sizinle nasıl olup da aynı fikirde olabildiğini anlamak kolay. Bu, Vermontlu olsun olmasın, genel olarak eğitimli insanların takınacağı tavırdır ve benim de hem genel akademik çalışmalarımdan önce hem de Davenport'un kitabının rehberliğinde tepelerin sıkça gidilmeyen yerlerinde yaptığım keşiflerden önce, genç bir adamken (şimdi 57 yaşındayım) takındığım tavırdı.

Bahsettiğim çalışmalara beni yönlendiren cahil takımına mensup yaşlı çiftçilerden duyduğum eski garip öyküler olmuştu ama şimdi keşke bu meselelere hiç bulaşmasaydım diyorum. Gereken ölçüde tevazuyla söyleyebilirim ki antropoloji ve folklor konuları bana hiç yabancı değil. Üniversitede bu konuları çokça inceledim ve Tylor, Lubbock, Frazer, Quatrefages, Murray, Osborn, Keith, Boule, G. Elliot Smith gibi bilindik otoritelerin çoğuna aşinayım. Gizli ırklara dair öykülerin insanlık kadar eski olduğu benim için yeni bir haber değil. Yazdığınız mektupların ve muhaliflerinizin mektuplarının tıpkıbasımlarını *Rutland Herald*'da gördüm, tartışmanızın şu sırada hangi aşamada bulunduğundan haberdarım.

Söylemek istediğim; size muhalefet edenler, sizin görüşleriniz daha akla yatkın görünmekle birlikte, korkarım ki hakikate sizden daha yakınlar. Üstelik hakikate sandıklarından daha yakınlar çünkü elbette onlar yalnızca teorilerin ışığında ilerlediklerinden, benim bildiklerimi bilemezler. Eğer ben de meseleye ilişkin onlar kadar az bilgi sahibi olsaydım, onların kendi haklılıklarına inandıkları gibi haklı göremezdim kendimi. Kesinlikle sizin tarafınızda olurdum.

Gördüğünüz gibi sadede gelmekte zorlanıyorum, muhte-

melen sadede gelmekten müthiş korktuğum için; uzun lafın kısası, *elimde, kimsenin gitmediği yüksek tepelerdeki ormanlarda canavara benzer şeylerin gerçekten yaşadığının belirli kanıtları var.* Nehirlerde yüzdüğü söylenen şeylerin hiçbirini görmedim ama *onlara benzer şeyleri* tekrarından korktuğum şartlar altında gördüm. Ayak izleri gördüm, hatta yakın zamanda onları evimin (Karanlık Dağ'ın eteklerinde, Townshend Köyü'nün güneyindeki Akeley çiftliğinde yaşıyorum) söylemeye cesaret edemeyeceğim kadar yakınında gördüm. Ve ormanın bazı yerlerinde kâğıt üzerinde tarif edemeyeceğim sesler çalındı kulağıma.

Bu yerlerin birinde sesleri öyle yoğun duydum ki oraya (ses kayıt cihazına ve balmumu levhaya bağlı) bir fonograf götürdüm, aldığım kaydı dinlemelisiniz. Buradaki yaşlılardan bazılarına dinlettim; seslerden biri, (Davenport'un ormanda duyulduğundan bahsettiği vızıltılı ses) ninelerinin onlara taklit ederek tarif ettiği bir sese o kadar benziyordu ki korkudan neredeyse felç olacaklardı. "Sesler duyuyorum," diyen bir adam hakkında pek çok kişinin neler düşüneceğini tahmin ediyorum ama siz bir sonuca varmadan önce yalnızca kaydı dinleyin ve yaşını almış taşralılara sesle ilgili ne düşündüklerini sorun. Eğer olağan bir açıklama bulabilirseniz ne âlâ, ama eminim; bunun ardında mutlaka bir şey olmalı. *Ex nihilo nihil fit,** bilirsiniz.

Size yazmaktaki amacım bir tartışma başlatmak değil, sizin ilgi alanlarınıza sahip birinin çokça ilginç bulacağını düşündüğüm bilgileri paylaşmak. *Bu, işin şahsi tarafı. Kamuoyu nezdinde, ben de sizden yanayım*, çünkü bazı şeyler bana, bu konularda insanların fazlaca malumat sahibi olmasının hayırlı olmadığını gösterdi. Araştırmalarım halihazırda tümüyle gizli ve zaten insanların dikkatini çekecek, onları keşfettiğim yerleri ziyaret etmeye sevkedecek bir şey söylemeyi düşünemem bile. İnsan olmayan varlıkların bizi her an izledikleri,

* (Lat.) 'Ateş olmayan yerden duman çıkmaz' anlamında bir deyiş. *—çn*

doğru, dehşet verici biçimde doğru; aramızdaki casusları bilgi topluyorlar. Bu konuya dair ipuçlarımın çoğunu, eğer aklı yerindeyse (ki bence yerindeydi) alçak bir adamdan, o casuslardan biri olan bir adamdan edindim. O, sonradan kendini öldürdü ama ardından başkalarının geldiğine inanmak için nedenlerim var.

Yaratıklar başka bir gezegenden geliyorlar, yıldızlararası sahada yaşayabiliyorlar ve güçlü, hantal, kanatlarıyla orada uçabiliyorlar, kanatları incelmiş havaya dirençli olmakla beraber manevra kabiliyetleri düşük olduğu için yeryüzündeki hareketlerini pek kolaylaştırmıyor. Eğer beni deli bir adam sayıp yekten reddetmezseniz bilahare bununla ilgili başka şeyler de anlatırım. Buraya tepelerin altındaki derin madenlerden metal çıkarmak için geliyorlar ve *sanırım nereden geldiklerini biliyorum*. Eğer onları rahatsız etmezsek bize zarar vermeyecekler fakat eğer fazla meraklı davranırsak neler olacağını kimse kestiremez. Pekâlâ, sağlam bir insan ordusu maden kolonilerini yok edebilir. Onlar da zaten bundan korkuyorlar. Fakat bu olursa *dışarıdan* daha fazlası gelecektir; sayılarını tahmin edemiyorum. Dünyayı kolaylıkla fethedebilirler, şimdiye dek bunu denemedilerse ihtiyaçları olmadığı içindir. Zahmete girmemek için her şeyi olduğu gibi bırakmayı tercih ediyorlar.

Bu keşiflerimden ötürü sanırım beni ortadan kaldırmayı istiyorlar. Round Hill'de, buranın doğusunda, ormanda, üzerinde meçhul hiyeroglifler olan, yarısı aşınmış büyük siyah bir taş buldum, taşı eve getirdiğimde işin rengi değişti. Eğer gereğinden fazlasını bildiğimden şüphelenirlerse beni ya öldürecekler ya da *geldikleri gezegene kaçıracaklar*. Arada sırada, okumuş yazmış insanları kaçırıyorlar; insanların dünyasında işlerin ne âlemde olduğunu öğrenmek için.

Bu beni size yazmaya teşvik eden ikinci istirhamıma getiriyor; sürüp gitmekte olan tartışmayı yaygınlaştırmaktan ziyade sümen altı etmeniz. İnsanlar bu tepelerden uzak tu-

tulmalı, bunu sağlamak için meraklarını daha fazla kamçılamamalı. Tanrı biliyor ya, Vermont'a yabanıl yerleri çiğneyip tepeleri ucuz kulübelerle doldurmaya gelen sürü sürü yazlıkçıların istilası altında bırakan emlakçılar ve girişimciler yüzünden zaten ortada yeterince tehlike var.

Sizinle irtibatı sürdürmek ve eğer siz de isterseniz, ses kaydı ile siyah taşı (öyle yıpranmış ki fotoğraflar pek bir şey göstermiyor) acele postayla tarafınıza göndermeyi denemek isterim. Denemek diyorum çünkü sanırım yaratıklar buralarda işlere müdahale edebiliyorlar. Köye yakın bir çiftlikte, Brown isimli, somurtkan, sinsi bir adam yaşıyor, sanırım onların casuslarından biri. Beni azar azar dünyadan koparmaya çalışıyorlar çünkü onların dünyasıyla ilgili çok şey biliyorum.

Ne yapıp ettiğimi öğrenmek için inanılmaz yollara başvuruyorlar. Bu mektup bile elinize geçmeyebilir. Belki de, eğer işler büsbütün kötüleşirse ülkenin bu kısmından tamamen ayrılmalı, San Diego, California'da yaşayan oğlumun yanına gitmeliyim ama insan doğup büyüdüğü, ailesinin altı kuşaktır yaşadığı yerden kolay kolay kopamıyor. Ayrıca, şimdi çiftlik *yaratıkların* dikkatini çekmişken burayı kimseye satmaya cesaret edemem.

Siyah taşı geri almaya ve ses kaydını yok etmeye çalıştıklarını sanıyorum, yapabilirsem onları engelleyeceğim. Becerikli bekçi köpeklerim onları her daim ürkütüyor, henüz burada sayıları fazla değil, üstelik çok ağır hareket ediyorlar. Söylediğim gibi, kanatları yeryüzünde kısa uçuşlara müsait değil. Taşta yazanları –korkunç bir yöntemle– deşifre etmeme çok az kaldı, siz, folklor bilginizle eksik bağlantıları tamamlayabilir, bana yardım edebilirsiniz. İnsanlığın yeryüzüne gelişinden öncesine ait korkunç efsanelerle, *Necronomicon*'da bahsi geçen Yog-Sothoth ve Cthulhu çevrimleriyle ilgili her şeyi biliyor olmalısınız. *Necronomicon*'un bir kopyası bir zamanlar bende de vardı, sizin de üniversitedeki kütüphanenizde bir kopyasını kilit altında tuttuğunuzu duymuştum.

Sözlerimi bitirirken Bay Wilmarth, ikimiz de araştırmalarımızdan ötürü birbirimize çokça faydalı olabiliriz. Sizi herhangi bir tehlikeye atmak istemem, korkarım sizi uyarmalıyım; taşı ve ses kaydını elinizde bulundurmak pek güvenli olmayacaktır fakat sizin bilgi uğruna her türlü riski göze alacağınızı düşünüyorum. Arabayla Newfane'e ya da Brattleboro'ya gidip, size göndermeme izin vereceğiniz şeyleri göndereceğim, buralardaki acele posta servisleri daha güvenilir. Şimdilerde oldukça yalnız yaşadığımı söylemeliyim, artık maaş karşılığında yardımcı çalıştıramıyorum. Geceleri eve girmeye çalışan ve köpeklerin durmaksızın havlamasına neden olan şeylerden ötürü burada kalmıyorlar. Ne mutlu ki, eşimin sağlığında bu işlere bu kadar derinlemesine bulaşmamıştım, herhalde o aklını yitirirdi.

Umarım size haddinden fazla rahatsızlık vermedim ve umarım bu mektubu deli saçması sayıp çöpe atmak yerine benimle irtibata geçmeye karar verirsiniz.

Saygılarımla,
Henry W. Akeley

Not: Çektiğim bazı fotoğrafları çoğaltıyorum, bunlar burada değindiğim bazı noktaları aydınlatacaktır. Yaşlılar, fotoğrafların aslına korkunç derecede sadık olduğunu düşünüyorlar. İlgilenirseniz bunları hızla size gönderebilirim. H.W.A.

Bu tuhaf belgeyi ilk okuyuşumda hissettiklerimi tarif etmek zor. Normal şartlar altında, daha basit teoriler bile beni gülümsemeye teşvik etmişken, bu aşırılığa kahkahalarla gülmeliydim ama bu mektubun tonundaki bir şey yüzünden ikircikli bir ciddiyete bürünmüştüm. Mektubu yazanın bahsettiği uzaydan gelen gizli ırkın varlığına bir anlığına olsun inanmamıştım fakat ilk baştaki ciddi şüphelerimin ardından, tuhaf bir biçimde, adamın samimi, akıl sağlığının da yerinde olduğundan emin oldum; benzersiz, anormal bir feno-

menle karşı karşıya kalmıştı ve belli ki yaşadıklarını yalnızca hayal gücünün yardımıyla açıklayabiliyordu. İşler onun düşündüğü gibi olamaz, diye düşünüyordum, öte yandan araştırılmayı hak etmiyor da olamaz. Adam bir şeylerden ötürü gereğinden fazla heyecanlanmış ve endişelenmişti ama bunun bütünüyle sebepsiz olduğuna kanaat getirmek kolay değildi. Söyledikleri bazı açılardan son derece mantıklı ve kendine hastı ve eninde sonunda hikâyesi eski mitlerle hayret uyandıracak ölçüde tutarlıydı, hatta en çılgın Kızılderili mitleriyle bile.

Yaptığı delice çıkarsamalara rağmen –ki bu çıkarsamaları muhtemelen yabancı varlıkların casusu olduğunu iddia eden ve sonradan kendini öldüren adam ortaya atmıştı– tepelerde rahatsız edici sesler duymuş olması, bahsettiği siyah taşı gerçekten bulmuş olması bütünüyle muhtemeldi. Casus olduğunu iddia eden adamın aklını tamamen yitirmiş olduğunu ve ama muhtemelen, –folklor araştırmalarının etkisiyle bu türden hikâyelere inanmaya hazır olan– naif Akeley'yi etkileyen sapkın bir mantık silsilesine sahip olabileceğini anlamak kolaydı. Son gelişmelere gelince; Akeley'nin yoksul köylü komşuları, çiftlikte hiçbir çalışanın kalmayışına bakarak, geceleri evi tekinsiz yaratıkların kuşattığına inanmışlardı. Köpekler de gerçekten havlayıp duruyor olsalar gerekti.

Bir de, anlattığı şekilde aldığına inanmak mecburiyetinde olduğum ses kaydı konusu vardı. Bir açıklaması olmalıydı; aldatıcı biçimde insan konuşmasına benzeyen hayvan sesleri ya da en aşağı hayvandan daha gelişmiş olmayan, geceleri avlanan gizli bir insan ırkının konuşması. Düşüncelerim buradan hiyeroglif yazılı siyah taşa ve onun ne anlama gelebileceğiyle ilgili spekülasyonlara kaydı. Peki ya, Akeley'nin göndereceğini söylediği, yaşlıların öylesine korkunç biçimde inandırıcı buldukları fotoğraflara ne demeliydi?

Kargacık burgacık el yazısını tekrar okurken, safdil karşıtlarımdan yana benim teslim ettiğimden fazlasının olabileceğini daha önce hissetmediğim kadar hissettim. Neticede, o lanetlenmiş tepelerde, halk öykülerinde iddia edildiği gibi başka bir yıldızda doğmuş canavarlardan ziyade garip, kalıtsal olarak deformasyona uğramış,

toplumdan dışlanmış kimseler yaşıyor olabilirdi. Eğer durum böyleyse, taşkın sularında tuhaf cesetlere rastlanmış olması tümüyle inanılmaz değildi. Eski efsanelerle yakın zamanda çıkan haberlerin ardında bu kadarcık bir gerçeklik payı olduğunu varsaymak haddini bilmezlik miydi? Bu şüpheleri beslerken dahi, Henry Akeley'nin çılgın mektubu gibi fantastik bir tuhaflık vesikasının bu düşünceleri doğurmuş olmasından utanıyordum.

Sonunda Akeley'nin mektubuna, dostane bir merak tonuyla, daha fazla detay isteyerek yanıt verdim. Onun yanıtı neredeyse postanede yazılmış gibi hızlı geldi ve söz verdiği gibi, anlatmak istediği şeyleri teşkil eden sahnelerin ve nesnelerin fotoğraflarına eşlik ediyordu. Zarftan çıkarırken fotoğraflara göz attığımda içim bir korku ve yasaklanmış olana yakın olma duygusuyla doldu; çoğu flu olmasına karşın gerçekten fotoğraf olmalarının güçlendirdiği bir telkin edicilikleri vardı; tasvir ettikleriyle aralarında fiili görsel bağlar bulunuyordu ve önyargısız, yanılmaz ve aldatıcılıktan uzak, gayrişahsi bir aktarım işleminin ürünüydüler.

Fotoğraflara baktıkça, Akeley'yi ve öyküsünü ciddiye alışımın boşuna olmadığını anlıyordum. Bu fotoğraflar, Vermont tepelerinde en azından yaygın bilgilerimizin ve inanışlarımızın fersah fersah dışında kalan bir şeyler olduğuna dair kesin kanıt niteliği taşıyorlardı. En kötüsü, ayak iziydi; metruk bir yaylada, güneşin bir çamur birikintisi üzerinde parladığı bir anda görüntülenmişti. Bunun ucuz bir hile olmadığı ilk bakışta anlaşılıyordu, görüş alanına giren çakıl taşlarının ve ot saplarının kesin çizgileri söz konusu ölçeğin açık bir göstergesiydi, hileli bir çifte pozlama ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Ayak izi dedim ama pençe izi daha doğru bir tabir olacaktı. Şu anda bile tarif ederken en fazla iğrenç biçimde yengeci andırdığını ve yönüyle ilgili bir belirsizlik taşıdığını söylemekten ileri gidemiyorum. Çok derin veya taze bir iz değildi ama neredeyse ortalama bir erkek ayağı boyundaydı. Merkezi eksenden birbirine aksi yönlere doğru testere dişli kıskaçlar uzanıyordu, nasıl olup da işlev gösterdiğini anlamak imkânsızdı, tabii eğer bu nesne gerçekten yalnızca hareket etmeye yarayan bir organ ise.

Bir diğer fotoğraf; –belli ki koyu bir gölgede uzun pozlanmış– ormanlık arazide bulunan bir mağaranın ağzını gösteriyordu; düzgün biçimli yuvarlak bir kaya, menfezi tıkamıştı. Önündeki açık alanda acayip izlerin yoğunlaştığı bir bölüm göze çarpıyordu, resmi büyüteçle inceleyince, endişeyle fark ettim ki izler önceki fotoğrafta görülenin aynıydı. Üçüncü bir fotoğraf, yabani bir tepede bulunan, Druidlerinkine benzer bir dikili taş çemberini gösteriyordu. Gizemli çemberin etrafındaki otlar düzlenmiş ve tahrip olmuştu fakat büyüteçle bile ayak izi fark edemedim. Bu yerin olağandışı ücralığı, arka planda puslu bir ufka uzanan ıssız dağların denize benzeyişinden anlaşılıyordu.

İçlerinde en rahatsız edici olan ayak izinin fotoğrafıysa, en acayip anlamları ima edeni, Round Hill ormanlarında bulunan büyük siyah taşın fotoğrafıydı. Akeley taşı muhtemelen çalışma masasının üzerinde fotoğraflamıştı, sıra sıra duran kitapları ve geride Milton'ın büstünü görebiliyordum. Taşın düzensiz biçimde oyulmuş bir yüzü kameraya dikey vaziyette ve yarım metre kadar uzakta duruyordu fakat bu yüzey hakkında veya bütün kütlenin genel biçimi konusunda kesin bir şey söylemeye çalışmak, dilin sınırlarına meydan okumak olurdu. Taşın hangi yabancı geometri prensipleri uyarınca yontulduğunu (ki muhakkak suni yontulmuştu) tahmin bile edemiyordum fakat böylesine tuhaf, bu dünyaya böylesine yanılmaz biçimde yabancı başka bir nesne daha görmemiştim. Yüzeydeki hiyerogliflerin pek azını seçebiliyordum fakat görebildiklerimin bazıları beni çok şaşırttı. Pekâlâ sahte olabilirlerdi, çünkü eninde sonunda Deli Arap Abdul Alhazred'in korkunç ve iğrenç *Necronomicon*'unu benden başkaları da okumuş olmalıydı ama yine de, çalışmalarımdan öğrendiğim kadarıyla, dünyanın ve güneş sistemine dahil diğer gezegenlerin oluşmasından önceki zamanlarda aklını yitirmiş bir yarı-varoluş süren şeylere dair kan dondurucu, kâfir fısıltılarla ilişkili ideogramları tanıyınca ürperdim.

Geri kalan beş fotoğrafın üçünde, gizli ve yarım yamalak bir yaşantıyı ima eden bataklık ve dağ görüntüleri bulunuyordu. Bir diğerinde Akeley'nin, köpeklerin her zamankinden şiddetli havladıkları

gece çektiğini söylediği, evinin yakınında yerde görünen o garip iz vardı. Oldukça fluydu, insan kesin yargılara varamıyordu ama metruk yaylada çekilmiş fotoğraftaki o diğer işarete ya da pençe izine feci şekilde benziyordu. Fotoğrafların sonuncusu, Akeley çiftliğinde çekilmişti: yaklaşık 125 yıllık, iki kat bir de çatı katından müteşekkil derli toplu beyaz bir ev, Georgia usulü oymalı bir kapıya varan taş döşeli bir yolun etrafında bakımlı çimenlik. Çimlerde birkaç koca bekçi köpeği, sağ elinde tuttuğu, sicime bağlı ampulden kendi fotoğrafını çekmekte olan Akeley olduğunu anladığım temiz yüzlü, kısa ve düzgün sakallı adamın etrafında nöbet bekliyordu.

Fotoğraflardan, tekrar sık bir el yazısıyla yazılmış hacimli mektuba döndüm ve takip eden üç saat boyunca söze dökülemez dehşetin uçurumuna hapsoldum. Akeley daha önce yalnızca kaba hatlarıyla aktardığı konuların ince detaylarına girmişti; geceleyin ormanda duyulan kelimelerin uzun dökümlerini, alacakaranlıkta tepelerdeki çalılarda görülen canavara benzer pembemsi figürlerle ilgili uzun tanımlamaları ve intihar etmeden önce kendine casus diyen delinin şimdi mazide kalan, bitmek bilmez sayıklamalarına derin ve zengin bir akademik birikimin uygulanmasıyla elde edilen korkunç, kozmik bir anlatıyı sunuyordu. Başka yerlerde duyduğum bazı isim ve kavramlarla karşılaştım; Yuggoth, Yüce Cthulhu, Tsathoggua, Yog-Sothoth, R'lyeh, Nyarlathotep, Azathoth, Hastur, Yian, Lend, Hali Gölü, Bethmoora, Sarı İşaret, L'mur Kathulos, Bran ve Magnum Innominandum. Zamanda isimsiz sonsuzluklar, akla sığmaz boyutlar boyunca geri giderek, *Necronomicon*'un çıldırmış yazarının ancak belli belirsiz bir fikre sahip olduğu dünyadışı kadim bir varlığın dünyasına gittim. İlkel yaşamın kaynaklandığı kuyudan ve oradan çıkan nehirlerden ve en nihayetinde nehirlerin birinden ayrılıp dünyamızın kaderiyle hemhal olmuş incecik dereden bahsediliyordu.

Beynim altüst oldu; önceden olsa açıklamalara sığınacağım yerde şimdi hayretlerin en inanılmazına, en anormaline inanmaya başlamıştım. Hayati kanıtların kapsamı menfur biçimde geniş ve boğucuydu; Akeley'nin serinkanlı, bilimsel tavrının –ki o tavır çıldırmış, bağnaz, histerik ve hatta aşırı hayalci bir tavırdan son derece uzak-

tı– düşüncelerim ve yargılarım üzerinde büyük etkisi olmuştu. Korkunç mektubu elimden bırakırken, içine dolan korkulara anlam verebiliyordum, insanları o yabani ve tekinsiz tepelerden uzak tutmak için gücümün elverdiği her şeyi yapmaya hazırdım. Geçen zamanın izlenimlerimi soldurduğu, bana neredeyse tecrübe ettiğim şeyleri ve dehşet verici şüphelerimi sorgulattığı şu anda bile, Akeley'nin mektubundaki bazı şeyleri tekrarlayamam ya da kâğıda dökemem. Mektubun, kaydın ve fotoğrafların şimdi yok olmuş olmalarından ötürü sevinçliyim fakat yakında açıklayacağım sebeplerden ötürü Neptün'ün ötesindeki yeni gezegenin hiç keşfedilmemiş olmasını dilerdim.

Vermont dehşeti hakkındaki kamuya açık münazaram, mektubu okuyunca sonsuza dek sona erdi. Karşıtlarımın argümanlarını yanıtsız bıraktım veya daha sonra yanıtlama sözüyle öteledim ve zamanla tartışma sönüp unutuldu. Mayıs sonunda ve haziran ayında Akeley'yle devamlı olarak yazıştım; gerçi bazen mektuplardan biri kayboluyordu. O zaman izlerimizi geriye doğru tekrar takip ediyor, büyük bir emek isteyen bir kopyalama işine girişiyorduk. Bütüne bakılırsa, yapmak istediğimiz, karanlık mitlerle ilgili çalışmalarımızı karşılaştırmak ve Vermont dehşeti ile ilkel dünya efsaneleri arasında daha açık bir bağlantı kurmaktı.

Evvela, bu marazlar ile Himalayaların cehennemi Mi-Go'sunun aynı mücessem kâbusun soyundan geldiklerinde mutabıktık. Ayrıca, Akeley eldeki meseleyi kimseyle paylaşmamak yönündeki kesin komutu vermemiş olsa, üniversiteden tanıdığım Profesör Dexter'a başvuracağım, zoolojiye dair ilginç varsayımlarım da mevcuttu. Akeley'nin buyruğuna riayet etmiyor gibi görünsem de bu Vermont'un uzak tepeleri ve cesur dağcıların her geçen gün artan bir kararlılıkla tırmanmak istedikleri Himalaya zirveleri konusunda bir uyarı, kamu güvenliğine sessizlikten daha faydalı olacağı içindir. Çok yaklaştığımız bir diğer şey, kötü şöhretli siyah taşın üzerindeki hiyerogliflerin deşifre etmekti ki bu bizi insanlığa daha önce malum olan tüm sırlardan daha derin ve daha baş döndürücü sırları elde etmeye götürecekti.

III

Haziranın sonuna doğru, fonograf kaydı elime ulaştı, Brattleboro'dan gemiyle gönderilmişti çünkü Akeley daha kuzeydeki hiçbir posta servisine güvenmiyordu. Bazı mektuplarımızın kayboluşuyla birlikte, casuslukla ilgili şüpheleri gün geçtikçe artıyordu, gizli varlıkların aracısı ve vekili olarak gördüğü bazı kişilerin sinsi davranışlarından daha fazla söz eder olmuştu. En çok, bir tepenin eteklerindeki ormanın derinliklerinde köhnemiş bir evde yalnız yaşayan ve sıklıkla Brattleboro, Bellows Şelaleleri, Newfane ve Güney Londonderry gibi yerlerde köşe başlarında sebepsiz ve sanki amaçsız dolanırken görülen aksi ve somurtkan çiftçi Walter Brown'dan şüpheleniyordu. Brown'un sesinin, bir vesileyle kulak misafiri olduğu korkunç konuşmalardan birinde duyduğu ses olduğundan emin gibiydi, onun evinin yakınında bulduğu ayak ya da pençe izine daha bariz bir anlam yüklemişti. Bu iz, kendisine doğru duran Brown'un ayak izine fazlasıyla yakındı.

Hal böyleyken, ses kaydı gemiye, Akeley'nin Ford'una atlayıp Vermont'un ıssız tali yollarından vardığı Brattleboro'da verilmişti. Akeley, ses kaydıyla birlikte gönderdiği notta, bu yollardan da artık korkmaya başladığını itiraf ediyordu, artık öteberi almak için Townshend'e bile yalnızca gündüz gözüyle gider olmuştu. Tekrar tekrar söylüyordu; insan sessiz ve sorunlu tepelerden mümkün olabildiğince uzak duramayacaksa bunca şeyi bilmenin bir anlamı yoktu. Çok yakında California'ya, oğlunun yanına yerleşecekti ama tüm anılarının ve atalarına dair hislerinin merkezi olan bir yerden ayrılmak oldukça zordu.

Üniversitenin yönetim binasından ödünç aldığım ticari makinede kaydı denemeden önce Akeley'nin çeşitli mektuplarında vermiş olduğu tüm açıklayıcı bilgileri bir kez daha gözden geçirdim. Söylediğine göre kayıt 1 Mayıs 1915'te, saat 01.00 sularında, Karanlık Dağ'ın ağaçlık batı yamacının Lee Bataklığı'ndan yükseldiği yerde bulunan ağzı kapalı bir mağaranın yakınında alınmıştı. Burası her zaman tuhaf seslerin musallat olduğu bir yer olarak biliniyordu, Akeley bu yüzden bir sonuç almak ümidiyle fonografı, diktafonu ve boş plağı buraya getirmişti. Önceki deneyimlerinden, Mayıs Bayramı'nın –Avrupa efsanelerinin yeraltına ait o berbat Sabbat gecesi– diğer tarihlere göre daha verimli olacağını öğrenmişti, hayal kırıklığına da uğramadı. Bir daha aynı noktada o sesleri duymadığının da altını çizmek gerekir.

Ormanlarda kulağa çalınan diğer seslerden farklı olarak, kayıttaki malzeme bir ayini andırıyordu ve Akeley'nin tanıyamadığı fakat insan sesi olduğuna emin olduğu bir sesi de içeriyordu. Brown'un sesi değildi, daha eğitimli bir adamın sesine benziyordu. Öte yandan ikinci bir ses, ses kaydının düğüm noktasıydı, o lanetli vızıltı, insan sesine hiçbir şekilde benzememesine rağmen, düzgün bir dilbilgisiyle ve mürekkep yalamış bir aksanla İngilizce konuşuyordu.

Kaydı alan fonograf ve diktafon tekleyerek çalışmıştı ve tabii ayinin uzaktan gelen boğuk sesi karşısında dezavantajlıydı, neticede konuşma parça parça duyuluyordu. Akeley bana duyduğunu sandığı kelimelerin bir dökümünü vermişti, makineyi hazırlarken buna bir daha göz attım. Metin ayan beyan korkunç değil, daha ziyade karanlık bir gizem içindeydi ama kaynağı ve kaydediliş biçimi konusunda bilgi sahibi olmaktan ileri gelen çağrışımsal korku tüm kelimelere sirayet ediyordu. Metni buraya hatırlayabildiğim kadarıyla sunuyorum ki her kelimeyi ezbere bildiğime eminim, çözümlenmiş halini okuduğum için değil kaydı defalarca dinlemiş olduğum için. Her halükârda, kolayca unutulacak bir şey değil.

(Ayırt edilemeyen sesler)
(Eğitimli bir erkek sesi)

... Ormanların Efendisi, hem de ... ve Leng'lilerin sunuları ... gecenin kuyularından uzayın uçurumlarına ve uzayın uçurumlarından gecenin kuyularına, Yüce Cthulhu'ya şükürler olsun, şükürler olsun Tsathoggua'ya, İsmi Söylenemeyen'e. Ormanların Kara Keçisi'ne hamdolsun. Ia! Shub Niggurath! Bin Yavrulu Keçi!

(İnsan Sesini Taklit Eden Vızıltı)

Ia! Shub Niggurath! Ormanların Bin Yavrulu Kara Keçisi!

(İnsan Sesi)

Anlaşıldı ki, Ormanların Efendisi... yedi ve dokuz, akik basamaklardan aşağı ... Uçurumdaki'ne, Azatoth'a, Bize Mucizeler Öğreten'e şükürler olsun ... gecenin kanatlarında, dışarıda uzayın ötesinde, dışarıda ... o ki Yuggoth, kara gökyüzünün kıyısında yüzenlerin en genci...

(Vızıldayan Ses)

İnsanların arasına karış, âdetlerini öğren ki Uçurumdaki de bilsin. Ulu Ulak Nyarlathotep'e her şey söylenmeli. Ve o da, insan suretine bürünecek, balmumu maske ve gizleyen elbiseyle, Yedi Güneş dünyasından inecek alay etmeye...

(İnsan Sesi)

Nyarlathotep, Ulu Ulak, Yuggoth'a boşluktan tuhaf neşe getiren, İmtiyazlı Milyonların Babası, İz Sürücü...

(Kayıt bitiminde ses kesiliyor.)

Ses kayıt cihazını dinlediğimde duyacağım sesler işte böyleydi. İçten bir korku ve isteksizlikle kola dokundum ve safir ucun ilk cızırtısını duyar duymaz, kesik kesik gelen kelimelerin bir insan sesiyle söylenmiş olduğunu fark edince rahatladım; yumuşak, eğitimli bir sesti, belli belirsiz bir Boston aksanıyla konuşuyordu, Vermont tepelerinde doğmadığı belliydi. Ümitleri boşa çıkaracak kadar kötü ses kaydını dinlediğimde, Akeley'nin özenle hazırladığı çözümlemedeki konuşmayla karşılaştım. Kayıtta, o yumuşak Boston aksanlı ses ilahi söylüyordu; "Ia Shub-Niggurath! Bin yavrulu keçi!.."

Sonra *diğer sesi* duydum. Bu anda bile ilk duyduğumda,

Akeley'nin anlattıkları dolayısıyla hazırlıklı olmama rağmen nasıl sarsıldığımı düşündükçe titriyorum. Kaydı tarif ettiğim kimse ucuz bir hile ve delilikten başka bir şey bulamadı fakat *o lanetli şeyin kendisini bir duyabilselerdi* ya da Akeley'nin mektuplarını (özellikle o berbat, ansiklopedik ikinci mektubu) okusalardı, biliyorum ki düşünceleri başka olacaktı. Akeley'ye karşı gelip kaydı başkalarına da dinletmemiş olmam çok yazık oldu, tüm mektuplarının kaybolmuş olması daha da yazık. Gerçek seslerin ilk elden izlenimi ve arka plan ile çevresel koşullara dair bilgilerimden ötürü ses bana canavarane geliyordu. Ses, törensel bir tepki gibi insan sesinin hemen ardından geliyordu ama benim tahayyülümde hayale sığmaz uzak cehennemlerden hayale sığmaz uçurumları aşıp gelen ölümcül bir yankıydı. O kâfir silindiri son çalıştırışımın üzerinden iki yıldan fazla zaman geçti ama şimdi ve bazı bazı o sinsi, zalim sesi bana ilk ulaştığı günkü gibi duyuyorum.

"Ia Shub-Niggurath! Ormanların Bin Yavrulu Kara Keçisi!"

Ses her daim kulağımda olduğu halde, onu görsel olarak tasvir etmeye yetecek kadar analiz edebilmiş değilim. Büyük, iğrenç bir böceğin vızıltısına, uzaylı bir türün telaffuz ettiği sözlerin biçimi verilmişti ve son derece eminim ki, bu sesleri çıkaran organlar, insanın ya da herhangi bir başka memeli hayvanın ses organlarıyla en ufak bir benzerlik gösteriyor olamazdı.

Sesin tınısında, aralığında ve tonlamasında kendine has bir şey vardı ki bu fenomeni insanlığın ve Dünya'daki yaşamın dışına büsbütün yerleştiriyordu. İlk duyuşumda afallamıştım ama kaydın geri kalanını sonuna dek tepkisiz bir sersemlik içinde dinledim. Vızıltının kesintisiz devam ettiği sürenin uzadığı bölüm geldiğinde daha kısa süren ilk bölümde içime dolan günahkâr sonsuzluk hissi aniden yoğunlaştı. Sonra kayıt, Boston aksanlı insan sesinin daha önce duyulmadık ölçüde net konuşmasıyla aniden kesiliverdi. Makine otomatik olarak kapanırken oturduğum yerde aptal gibi bakakalmıştım.

Şoke edici ses kaydını o ilk defadan sonra birden çok kez dinlediğimi ve çözümlemek ve yorumlamak için çaba harcadığımı ve

Akeley'yle fikir alışverişinde bulunduğumu söylememe gerek yok. Yaptığımız tüm çıkarımları burada aktarmak lüzumsuz ve rahatsız edici olacak ama şu karara vardığımızı söyleyebilirim; insanlığın gizemli eski dinlerine ait en iğrenç âdetlerin kaynağına dair bir ipucu elde ettiğimize inanıyorduk. Ayrıca, münzevi dışuzay yaratıkları ile insan ırkının bazı üyeleri arasında köklü ve girift ittifaklar olduğu bizce açıktı. Bu ittifakların kapsamı neydi ve daha erken dönemlerdeki ittifaklarla benzer miydiler, bunları tahmin edemezdik ama en iyi ihtimalle bile sınırsız sayıda dehşet verici spekülasyon mümkündü. İsimsiz sonsuzluk ile insan arasında farklı gelişim evrelerinde bulunan ezeli ve korkunç bağlantılar göze çarpıyordu. Dünyada ortaya çıkan ucubelerin, güneş sisteminin kıyısında bulunan ve kendisi de ancak korkunç bir yıldızlararası ırkın kalabalık ileri karakolu olan kara gezegen Yuggoth'tan geldikleri ima ediliyordu, bu ırkın nihai kaynağı Einsteinci uzay-zaman sürekliliğinin ve evrenin bilinen sınırlarının çok ötesinde yatıyor olmalıydı.

Bu arada siyah taşı ve onu Arkham'a getirmenin yollarını da konuşuyorduk çünkü Akeley kâbus incelemelerinin mahallini ziyaret etmemi makul bulmuyordu. Şu veya bu sebepten ötürü Akeley bu şeyi sıradan ve tahmin edilen nakliye yollarına emanet etmeyi istemiyordu. Nihayet paketi eyaletin öbür ucuna, Bellows Şelalelerine götürüp oradan Keene-Winchendon ve Fitchburg üzerinden Boston-Maine posta yoluyla bana göndermeye karar verdi, bu yol Brattleboro'ya varan ana otobandan ziyade yalnız başına orman yollarında araba kullanmasını gerektirmesine rağmen. Brattleboro'daki acele posta ofisine bana ses kayıt cihazını göndermeye gittiğinde hareketleri ve ifadesi tedirginlik veren bir adamı fark ettiğini söylemişti. Görevlilerle konuşurken oldukça gergin görünen bu adam, ses kaydını götürecek olan trene binmişti. Akeley, sonradan, kaydın sağsalim elime ulaşıp ulaşmadığıyla ilgili benden haber alana dek endişe ettiğini itiraf etti.

Bu sıralarda –temmuz ayının ikinci haftası– Akeley'den aldığım endişe dolu bir haberden öğrendiğime göre bir mektubum daha kayboldu. Bu olaydan sonra Akeley artık mektuplarımı Townshend

adresine değil, Brattleboro'daki Genel Dağıtım'a göndermemi söyledi, o da artık sık sık ya arabasıyla ya da gecikip duran trenin yerini alan yolcu otobüsü hattını kullanarak oraya gidecekti. Gitgide daha da endişeli bir hal aldığını fark ediyordum, aysız gecelerde köpeklerin havlamasındaki artışı ya da sabahları çiftliğin arka tarafındaki çamurda ya da yol kenarında rastladığı taze pençe izlerini detaylıca anlatıyordu. Bir kez, bir ordununki gibi kalabalık izlerin, aynı derecede yoğun ve net köpek izlerinin tam karşısına düz bir çizgi üzerinde sıralandığını anlattı; kanıt olarak da mide bulandırıcı, rahatsız edici bir fotoğraf gönderdi. Köpeklerin havlamaktan ve ulumaktan helak oldukları bir gecenin sabahında bulmuştu izleri.

18 Temmuz Çarşamba günü Bellow Şelaleleri'nden bir telgraf aldım. Akeley, siyah taşı Boston-Maine'den, standart saat 12.15'te Bellows Şelaleleri'nden ayrılıp 16.12'de Boston, Kuzey İstasyonu'na varacak olan olan 5508 numaralı trenle acele postayla yolladığını söylüyordu. Arkham'a varmasının en azından ertesi öğleni bulacağını hesapladım ve paketi almak için perşembe sabahı boyunca evde bekledim. Fakat paket gelmeden öğlen gelip geçti, acele posta servisini aradım, adıma gönderilmiş bir paket olmadığını öğrendim. Endişem büyürken ikinci hamlem Boston Kuzey İstasyonu'ndaki acele posta bürosuyla şehirlerarası görüşmek oldu, paketimin oraya da gitmemiş olduğunu duyunca çok şaşırmadım. 5508 numaralı tren önceki gün yalnızca 35 dakika rötarla varmıştı fakat içinde bana gönderilmiş bir kutu yoktu. Bununla birlikte acenta konuyu araştıracağına dair söz verdi, ben de günü Akeley'ye durumu kaba hatlarıyla açıklayan bir mektup göndererek tamamladım.

Takip eden akşamüstü, takdire şayan bir hızla, Boston'daki bürodan haber geldi, acenta bilgi alır almaz bana telefon etmişti. 5508 numaradaki tren yolu postası memuru, kayıp paketimle ilgili olabilecek bir olay hatırlıyordu; tren Keene'de beklerken, standart saat öğlen 1'i biraz geçe, çok tuhaf sesli, zayıf, kızıl saçlı, köylü kılıklı bir adamla yaptığı bir konuşma.

Adam, dedi memur, beklediğini söylediği ağır bir kutuyla ilgili fazlasıyla heyecanlıydı ama bahsettiği kutu ne trenden çıkmıştı ne

de şirketin kayıtlarında görünüyordu. Adının Stanley Adams olduğunu söylemişti ve sesi öylesine tuhaf, derinden gelen kalın bir vızıltıyı andırıyordu ki, onu dinlerken memur anormal biçimde sersemlemiş, mahmurlaşmıştı. Memur konuşmanın nasıl sona erdiğini tam hatırlayamıyordu, tren kalkarken kendine gelmişti. Boston acentası ayrıca bu memurun dürüstlüğü ve güvenilirliğinin su götürmez olduğunu, geçmişinin bilindiğini ve uzun süredir şirkette görevli olduğunu ekledi.

O akşam, ismini ve adresini şirketten öğrendiğim memurla şahsen görüşmek için Boston'a gittim. Samimi, eliyüzü düzgün bir gençti fakat ilk anlattığı hikâyeye fazla bir şey ekleyemiyordu. İşin tuhafı, kendisine sorular soran garip adamı tekrar görse tanıyabileceğinden de pek emin değildi. Bana söyleyecek daha fazla bir şeyi olmadığını anlayınca Arkham'a döndüm ve sabaha dek oturup Akeley'ye, acele posta şirketine, polise ve Keene'deki istasyon acentasına mektuplar yazdım. Memuru bunca garip biçimde etkilemiş olan tuhaf sesli adamın bu meşum hadisede önemli bir rolü olduğunu düşünüyordum ve Keene'deki istasyon görevlileri ile telgraf bürosundaki kayıtlardan ona ve orada, o saatte yaptığı soruşturmalara dair bir şeyler öğrenebileceğimi umuyordum.

Fakat itiraf edeyim, araştırmalarım sonuçsuz kaldı. Tuhaf sesli adam gerçekten de 18 Temmuz'da öğlen saatlerinde Keene İstasyonu civarında görülmüştü, bir yolcu onu hayal meyal, ağırca bir kutuyla eşleştiriyordu fakat adam büsbütün yabancıydı ve orada ne önce ne de o günden sonra görülmüştü. Telgraf bürosuna uğramamıştı ya da öğrenilebildiği kadarıyla herhangi bir mesaj almamıştı ve herhangi bir kimse adına 5508 numaralı trendeki siyah taşlla ilgili olabilecek bir mesaj da büroya gönderilmemişti. Doğal olarak Akeley soruşturmayı benimle birlikte yürüttü; hatta istasyonun civarındaki insanları sorgulamak üzere şahsen Keene'e de gitti fakat onun bu meseledeki tavrı benden çok daha kaderciydi. Ona göre sanki kutunun kayboluşu önüne geçilmez eğilimlerin uğursuz ve tehditkâr biçimde gerçekleşmesinden ibaretti, kutunun bulunacağına dair gerçek bir umudu yoktu. Tepelerdeki yaratıkların ve onların

vekillerinin şüphe götürmez telepatik ve hipnotik güçlerinden bahsediyordu, bir mektubunda taşın artık Dünya'da olmadığına inandığını yazmıştı. Bana gelince, tabii ki çok öfkeliydim çünkü o eski, bulanık hiyerogliflerden anlamlı ve olağanüstü bir şeyler öğrenme imkânı olduğunu hissetmiştim. Akeley'nin hemen ardından üst üste gönderdiği tepelerle ilgili dehşetli sorunu yeni bir aşamaya taşıyan mektuplar tüm dikkatimi celbetmemiş olsaydı bu mesele içime bir süre daha dert olacaktı.

IV

Meçhul şeyler, diye yazıyordu Akeley acınası biçimde titrekleşmiş bir el yazısıyla, taze bir kararlılıkla üzerime gelmeye başladılar. Ay solukken veya bütünüyle görünmezken köpeklerin gece havlamaları berbat bir hale gelmişti artık ve her gün geçmek zorunda olduğu ıssız yollarda taciz girişimleri oluyordu. 2 Ağustos'ta arabasıyla köye doğru yol alırken otobanın derin bir ormanlık alandan geçtiği bir noktada yoluna bir ağaç gövdesi yerleştirilmişti, yanındaki iki koca köpeğin havlamaları yakınlarda kol gezmekte olan şeylere işaret ediyordu. Köpekler yanında olmasaydı başına neler gelecekti tahmin etmeye bile cesaret edemiyordu, artık yanında sürüsüne ait en az iki sadık ve kuvvetli köpek olmadan hiçbir yere gitmiyordu. Ağustosun 5'inde ve 6'sında yollarda başka olaylar da yaşandı; bir seferinde arabasını bir kurşun sıyırdı diğer bir seferde ise köpeklerin havlamalarından ağaçlık alanda kötücül varlıklar bulunduğunu anladı.

15 Ağustos'ta, beni çokça tedirgin eden ve Akeley'nin yapayalnız ketumluğundan vazgeçip yasaların yardımına başvurması gerektiğini düşündüren hummalı bir mektup aldım. 12'si ve 13'ü geceleri korkunç şeyler olmuştu; çiftlik evinin etrafında mermiler uçuşta ve on iki büyük köpeğin üçü sabah kurşunlanarak öldürülmüş halde bulundu. Yolda sayısız pençe izi bulunuyordu. Aralarında Walter Brown'a ait ayak izleri de vardı. Akeley, birkaç tane daha köpek getirtmek için Bratteleboro'yu arayacak olmuştu ama pek fazla bir şey diyemeden telefon hattı kesilmişti. Sonra Bratteleboro'ya arabasıyla gitti ve hat teknisyenlerinden, ana telefon kablosunun Newfane'in kuzeyindeki ıssız tepeler civarında bir yerde düzgünce kesilmiş ol-

duğunu öğrendi. En azından eve dört yeni köpekle ve büyük av tüfeği için aldığı birkaç kutu mermiyle birlikte dönecekti. Mektup Brattleboro'daki postanede yazılmıştı, bana gecikmeden ulaştı.

Konu hakkındaki tavrım bilimselden, endişe verici kişisel bir noktaya kaymıştı artık. Uzak ve ıssız çiftliğindeki Akeley için endişeleniyordum, artık tepelerdeki sorunla apaçık ilişkili olan kendim için de yarı yarıya endişeliydim. Bu şey artık *dışarıya uzanıyordu* demek. Beni de içine çekip yok edecek miydi? Mektubunu yanıtlarken yardım almasını salık verdim, o harekete geçmezse harekete geçeceğimi ima ettim. Gerekirse, onun karşı çıkmalarına rağmen, Vermont'a şahsen gidip, durumu yetkililere anlatmakta ona yardım etmeyi teklif ettim. Karşılığında, Bellows Şelaleleri'nden gelen telgrafı aldım, şöyle diyordu:

İÇİNDE BULUNDUĞUN DURUMU ANLIYORUM AMA ELDEN BİR ŞEY GELMEZ. TEK BAŞINA HAREKET ETMEN İKİMİZE DE ANCAK ZARAR VERİR. İZAHATLERİMİ BEKLE.

HENRY AKELY

Fakat hadise istikrarla derinleşiyordu. Telgrafa yanıt vermem üzerine Akeley'den bana şaşırtıcı bir haber veren o sarsak el yazısıyla yazdığı not elime geçti; telgrafı o göndermemekle kalmamış, telgrafın açıkça yanıtlamakta olduğu mektubum da asla eline geçmemişti. Bellows Şelaleleri'nde aceleyle yaptığı soruşturmalar, mesajın tuhaf, kızıl saçlı, sesi garipçe kalın ve derinden gelen bir vızıltıyı andıran bir adam tarafından bırakıldığını ortaya çıkardı ama bundan fazlasını öğrenememişti. Memur ona gönderenin kaleminden çıkan orijinal mesajı gösterdi, el yazısı bütünüyle yabancıydı. İmzanın da sondaki E harfini eksik bırakarak –A-K-E-L-Y– yanlış yazıldığı dikkat çekiyordu. Bazı sonuçlara varmak kaçınılmazdı ama apaçık olan krizin içindeyken dahi Akeley bu sonuçlar üzerine detaylıca kafa yormaktan geri durmuyordu.

Daha çok sayıda köpeğin ölümünden ve bir o kadarının yeniden alınmasından bahsediyordu; aysız gecelerde silahlı çatışmanın artık yerleşik bir unsuru haline geldiğinden. Brown'un ayak izleri ve birkaç başka insanın ayak izleri her seferinde yoldaki ve çiftliğin arka tarafındaki pençe izleriyle karışık olarak görülüyordu. Akeley durumun beter bir hal aldığını itiraf ediyordu, eski çiftliği satılsa da satılmasa da, çok geçmeden California'da yaşayan oğlunun yanına yerleşmek zorunda kalacağını hissediyordu. Fakat insanın evim diyebildiği tek yeri terk etmesi kolay iş değildi. Biraz daha sabretmeliydi, belki istilacıları kaçırabilirdi, özellikle de sırlarına duhul etme girişimlerini bırakacağını açıkça belli ederse.

Akeley'ye aceleyle yazarak, yardım teklifimi yineledim, bu korkunç tehlikeden yetkilileri haberdar etmeye kendisini ikna etmek için ziyaretine gitmeyi de. Yanıtında, bu plana karşı eskisinden daha ılımlı yaklaşıyordu ama biraz daha, en azından işlerini düzene sokup, ölümüne sevdiği doğum yerinden ayrılma fikriyle barışmasına yetecek kadar bir süre daha dayanmak istediğini söylüyordu. Çalışmalarına ve fikirlerine insanlar şüpheyle yaklaşıyorlardı, belki taşrayı birbirine katmadan, sessizce ayrılmak daha hayırlı olacaktı, akıl sağlığı konusunda dedikodu çıkmasının da böylece önüne geçilirdi. Artık dayanamadığını saklamıyordu ama eğer başarabilirse şerefiyle ayrılmayı istiyordu.

Bu mektup elime 28 Ağustos'ta geçti, elimden geldiği kadar cesaretlendirici bir yanıt hazırlayıp gönderdim. Bu yüreklendirmenin bir etkisi olmuş gibiydi, o mektubumdan sonra Akeley'nin yazdıklarında dehşetli haberler eskisinden azdı. Gerçi o pek iyimser değildi, yaratıkları uzakta tutanın yalnızca dolunay olduğu yönündeki inancını yazıyordu. Gecelerin çok bulutlu geçmemesini umuyordu, ay küçülmeye başladığında belki Brattelboro'da kalmaktan bahsediyordu. Tekrar cesaret verici yanıtımı gönderdim ama 5 Eylül'de, benim postaya vermiş olduğum mektupla kesişen bir mesaj aldım ve bu seferkine ümit verici bir yanıt yazamadım. Önemini göz önünde bulundurarak burada titrek el yazısından hatırlayabildiğim kadarıyla tümünü aktarmak istiyorum. Aşağı yukarı şöyle diyordu:

Pazartesi

Sevgili Wilmarth,

Son mektubuma biraz cesaret kırıcı bir not. Geçen gece bulutlar yoğundu, yağmur yağmadı ama azıcık ay ışığı bile sızmıyordu. İşler çok kötüye gitti ve sanırım umutlarımızın aksine son yaklaşıyor. Gece yarısından sonra evin çatısına bir şey kondu, köpekler ne olduğunu görmek için yukarı koştular. Köpeklerin ısırık seslerini, bir şeylerin yırtıldığını duydum sonra içlerinden biri sıçrayıp çatıya çıkmayı başardı. Yukarıda korkunç bir kavga kopuyordu, hiç unutamayacağım bir *uğultu* duydum. Sonra berbat bir koku... Aynı anda pencereden içeri kurşunlar girdi, beni sıyırdılar. Sanırım tepe yaratıklarının büyük bölümü köpekler çatıdaki hadiseden ötürü ikiye ayrıldıklarında eve yaklaşabildi. Yukarıda ne olduğunu ise halen bilmiyorum, korkarım ki yaratıklar artık kanatlarını daha iyi kullanmayı öğreniyorlar. Işıkları söndürüp pencerelerden dışarıyı gözetledim. Tüfeğimin menzilini köpekleri vurmayacak yükseklikte tutarak evin etrafına ateş ettim. Olaya bir son veren sanırım bu oldu. Sabah bahçede kan gölleri buldum, yanlarında o güne aldığım en kötü kokuyu yayan yeşil yapışkan sıvı birikintileri vardı. Çatıya tırmanıp orada da aynı maddeden göller keşfettim. Köpeklerden beşi ölmüştü, sanırım birini ben fazla alçaktan ateş ederek öldürmüşüm, sırtından vurulmuştu. Şimdi atışlar yüzünden kırılan pencere kanatlarını onarıyorum, sonra Bratteleboro'ya köpek almaya gideceğim. Köpek barınağındakiler delirdiğimi düşünüyorlardır. Sana tekrar yazarım. Bir-iki haftaya taşınmak için hazır olacağımı sanıyorum, bu düşünce beni öldürse de.

Alelacele,
Akeley

Bu Akeley'nin benim son mektubumun ona varışından önce bana ulaşan tek mektubu değildi. Ertesi sabah, 6 Eylül'de bir tane daha geldi, bu kez sinirlerimi tamamıyla bozan ve beni çaresiz bıra-

kan büsbütün aklını yitirmiş bir not daha. Yine hafızam el verdiğince aynen buraya aktarıyorum.

Salı

Bulutlar dağılmadı, yine ay yok, zaten artık dolunay kaybolmaya başlamıştır. Evi elektrik kablolarıyla çevirip buraya büyük bir ışıldak yerleştirirdim, eğer kabloları tamir edilmesinden daha kısa sürede keseceklerini bilmesem.

Sanırım deliriyorum. Sana yazdığım her şey bir rüyadan ya da delilikten ibaret olabilir. Önceden de yeterince kötüydü ama artık sınır aşıldı. *Geçen gece benimle konuştular*, o lanetli vızıltılı sesle konuştular ve bana, *sana tekrarlamaya cesaret edemeyeceğim* şeyler söylediler. Köpeklerin havlayışları arasında açık seçik duydum onları ve sesleri yetmediği zaman *bir insan sesi onlara yardım etti*. Bu işten uzak dur Wilmarth, işler seninle benim şüphelendiğimizden çok daha kötü. *Artık California'ya gitmeme izin vermiyorlar, beni canlı almak istiyorlar ya da teorik ve zihinsel olarak canlıya yakın bir halde*, üstelik Yuggoth'a kadar da değil, oranın da ötesine götürmek için, galaksinin dışına, *muhtemelen uzayın son kıvrımlı kıyısına dek*. Onlara, istedikleri yere gitmeyeceğimi ya da en azından *beni götürmeyi tasarladıkları o korkunç yöntemle gitmeyeceğimi* söyledim ama korkarım bir yararı olmayacak. Evim her yere o kadar uzak ki, yakında gece yerine gündüz de gelmeye başlayabilirler. Altı köpek daha öldü ve bugün Brattelboro'ya giderken yolun ormanlık kısımları boyunca gizli varlıkları hissettim.

Sana ses kayıtlarını ve siyah taşı göndermeye kalkışmam hataydı. Çok geç olmamışken kaydı parçalasan daha iyi olur. Yarın eğer hâlâ buradaysam sana yazacağım. Keşke kitaplarımı ve eşyalarımı Brattelboro'ya gönderip orada konaklamanın bir yolunu bulabilsem. Yapabilsem her şeyi bırakıp kaçacağım ama zihnimin gerisindeki bir şey beni tutuyor. Muhtemelen güvende olacağım Brattleboro'ya kaçabilirim

ama orada da kendimi en az evde hissettiğim kadar tutsak hissediyorum. Ayrıca her şeyi olduğu gibi bırakıp kaçmayı denesem de fazla uzağa gidemeyeceğimi içten içe biliyorum. Çok korkunç. Buna sakın bulaşma.

Hürmetler,
Akeley

Bu felaket mektubu aldıktan sonraki gece hiç uyumadım. Akeley'nin muhafaza edebildiği akıl sağlığına şaşırıyordum. Mesajın içeriği tamamen deliceydi fakat ifade ediliş biçiminden kaynaklanan –olup biten her şeyin ışığında– ikna kabiliyeti acı ve güçlüydü. Yanıtlamaya kalkışmadım, Akeley'nin benim son gönderdiğim mektuba yanıt verecek zamanı bulması için beklemenin daha iyi olduğuna karar verdim. Beklediğim yanıt ertesi gün geldi ancak içinde bulunan yeni detaylar sözde yanıtı olduğu mektupta ortaya konan tüm noktaları gölgede bırakıyordu. Düpedüz delice ve alelacele yazılmış, kargacık burgacık ve mürekkep lekeli metinden hatırladığım kadarı bu:

Çarşamba

W.,
Mektubun geldi ama artık herhangi bir şeyin tartışılacak tarafı kalmadı. Ben kaderimi kabullendim. Onlara karşı koyacak irade gücüm kaldı mı bilmiyorum. Her şeyi bırakıp kaçmayı istesem de artık kaçış yok. Beni ele geçirecekler.

Dün onlardan bir mektup aldım. Ben Brattleboro'dayken Kırsal Posta Dağıtımı'ndan bir adam getirdi. Bellows Şelaleleri damgası vardı üzerinde. İçinde bana ne yapmak istedikleri yazılıydı, tekrarlayamıyorum. Lütfen kendine dikkat et! Ses kaydını yok et. Bulutlu geceler devam ediyor, ay da gitgide küçülüyor. Keşke yardım istemeye cesaretim olsaydı, irade gücümü geri getirebilirdi fakat buraya gelmeye cesaret edebilecek kimseler de bir kanıt görmedikçe beni deli sanacaklardır. Bir sebep göstermeden insanları çağıramam, uzun yıllardır hiç kimseyle irtibat kurmuş değilim.

Sana henüz en kötüsünü söylemedim Wilmarth. Kendini hazırla çünkü bu seni şoke edecek. Üstelik doğruyu söylüyorum. İşte bu; *bu şeylerden birini gördüm ve ona dokundum, daha doğrusu bir parçasına dokundum.* Tanrım, berbattı! Ölüydü tabii ki. Köpeklerden biri öldürmüş, köpek kulübesinin yakınında bu sabah buldum. İnsanları olup bitene ikna edebilmek için kanıt olarak onu odunlukta saklamak istedim ama birkaç saat içinde buharlaşıp gitti. Geride hiçbir şey kalmadı. Biliyorsun, nehirlerdeki tüm o şeyler yalnızca selden sonraki sabah görülmüştü. Ve en kötüsü; sana göndermek için fotoğrafını çekmeye çalıştım ama filmi tab ettiğimde görünürde *odunluğun kendisinden başka bir şey yoktu.* Bu şey neden yapılmış olabilir? Onu gördüm, ona dokundum ve hepsi ayak izi bırakıyor. Bir madde olmalı ama ne türden bir madde? Biçimi tarif edilemez. Büyük bir yengeçti, piramit gibi dizilmiş etten halkalarla ve kalın sicim gibi düğümlü bir şeyle kaplıydı, bir insanın başının bulunduğu yerde antenleri vardı. O yeşil yapışkan sıvı onların kanı ya da özsuyu. Ve dünyaya bu şeylerden daha fazlası her an gelebilir.

Walter Brown ortada yok, köylerde genellikle gezindiği yerlerde görülmedi. Bu şeye sanırım benim mermilerimden biri denk gelmiş olacak, gerçi yaratıklar ölülerini ve yaralılarını genellikle götürmeye çalışıyorlar.

Bu öğleden sonra olaysızca kasabaya indim ama korkarım ki geride durmalarının sebebi beni çantada keklik görmeleri olabilir. Bunu Brattleboro postanesinden yazıyorum. Bu elveda olabilir, eğer öyle olursa, oğlum George Goodenough Akeley'ye yaz, 176 Pleasant Cad., San Diego, California. *Sakın buraya gelme.* Benden iki hafta boyunca haber almazsan oğluma yaz, gazetelerdeki haberleri takip et.

Şimdi iradem el verirse, elimde kalan son iki kozu oynayacağım. Önce, yaratıkların üzerinde zehirli gaz deneyeceğim (elimde gerekli kimyasallar bulunuyor, köpekler ve kendim için maskeleri de ayarladım), bu işe yaramazsa şerife anlata-

cağım. İsterlerse beni tımarhaneye kapatsınlar, *diğer yaratıkların* yapacaklarından evladır. Belki dikkatlerini evin etrafındaki izlere çekebilirim, belli belirsizler ama her sabah buluyorum onları. Gerçi belki polis bir şekilde numara yaptığımı düşünür, zaten hepsi beni tuhaf buluyor.

Federal bir polis memurunu bir geceyi burada geçirip kendi gözleriyle görmeye ikna etmeliyim, tabii yaratıklar bunu öğrenip o gece uzakta duracaklardır. Geceleyin telefon etmeye davrandığımda her seferinde kabloları kestiler, hat teknisyenleri de durumu şüpheli buluyorlar, eğer kabloları benim kestiğimi düşünmüyorlarsa duruma şahitlik edebilirler. Bir haftadan uzun süredir kabloları tamir ettirmeye çalışmadım.

Buradaki cahil köylüleri tanıklık etmeye zorlayabilirim ama herkes onların söylediklerine gülüyor, ayrıca evimden o kadar uzun zamandır uzak duruyorlar ki yeni hadiselerden haberdar değiller. O perişan çiftçilerden birini bile bana olan sevgisinden ya da para karşılığında buraya getirtemezsin. Postacı kendi aralarında konuştuklarına kulak misafiri olup bana gülerek anlatıyor. Tanrım, ona duyduklarının hakikat olduğunu söyleyebilseydim! Ona pençe izlerini göstermek istiyorum ama hep akşamüstü geliyor, onlar o zamana dek gitmiş oluyorlar. İzlerden birini üzerine bir kutu ya da tencere kapatıp saklasam bu sefer de sahte olduğunu ya da şaka yaptığımı zannedecek.

Keşke bu kadar münzevi olmasaydım da eskiden olduğu gibi birileri ziyaretime gelseydi. Siyah taşı, fotoğrafları ve ses kaydını buradaki cahil insanlar dışında kimseye göstermeye cesaret edemedim. Diğer herkes benimle alay edecek, her şeyi uydurduğumu söyleyeceklerdi. Ama yine de fotoğrafları göstermeyi deneyebilirim. İzleri bırakanlar fotoğrafta görünmeseler de pençe izleri açıkça görülüyor. Bu sabahki o şeyin başka kimse göremeden yok olması ne büyük kayıp!

Artık umurumda mı emin değilim. Yaşadıklarımdan sonra tımarhane her yerden daha iyi görünüyor gözüme. Doktorlar

bu evden tamamen ayrılmaya karar vermeme yardımcı olabilirler ve beni kurtarabilecek tek şey de bu olur.

Yakında haber almazsan oğlum George'a yaz. Elveda, ses kaydını parçala ve bu meseleye daha fazla karışma.

Hürmetler,
Akeley

Açıkçası, mektup beni dehşetlerin en karanlığına sürükledi. Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum, yine de tutarsız birtakım tavsiyeleri ve cesaret sözlerini arka arkaya sıralayıp taahhütlü olarak gönderdim. Akeley'ye bir an önce Brattleboro'ya taşınıp kendisini yetkililere emanet etmesini salık verdiğimi hatırlıyorum. Ben de ses kaydıyla birlikte bu kasabaya gidip mahkemeleri onun akıl sağlığının yerinde olduğu konusunda ikna edecektim. Sanırım ayrıca, insanları aralarında yaşayan bu şeylerden haberdar etmenin vakti geldi, diye ekledim. Bu kriz anında, Akeley'nin söylediği ve iddia ettiği her şeye olan inancım tamdı fakat ölü canavarın fotoğrafını çekememiş olmasını doğanın bir cilvesine değil kendisinin heyecandan yapmış olabileceği bir hataya bağlıyordum.

V

Sonra, tutarsız mesajım henüz Akeley'ye varmadan, 8 Eylül Cumartesi akşamüstü elime o tuhaf biçimde farklı, rahatlatıcı mektup ulaştı, yeni bir makinede düzgünce yazılmıştı. O garip güvence ve davet mektubu ıssız tepelere dair kâbus silsilesinde fevkalade bir değişime işaret ediyordu. Tekrar hafızamda kaldığı kadarıyla paylaşacağım, orijinal üslubun tadını mümkün olduğunca muhafaza etmeye çalışarak. Bellows Şelaleleri'nden gönderilmişti, hem imza hem de metnin gövdesi daktiloyla yazılmıştı, daktiloya yeni başlayanların çoğunlukla yaptıkları gibi. Gerçi metin bir çaylağın elinden çıkmamış gibi hatasızdı, Akeley'nin önceki bir dönemde, belki de üniversitedeyken daktilo kullanmış olabileceğini düşündüm. Mektubun beni rahatlatmış olduğunu söylemek adil olur fakat rahatlayışımın altında bir tedirginlik katmanı da vardı. Akeley eğer dehşet içindeyken aklını muhafaza etmiş idiyse şimdi kurtuluşunda da aklı yerinde miydi? Peki ya "yakınlaşma" deyişi neyin nesiydi? Bu hadise Akeley'nin önceki tutumunun taban tabana zıddını işaret ediyordu. Yine gurur duyduğum hafızama kaydettiğim şekliyle metnin özünü aktarıyorum:

Townshend, Vermont
6 Eylül 1928, Perşembe

Sevgili Dostum Wilmarth;

Sana yazmış olduğum tüm o saçmalıklarla ilgili içini rahatlatacak olduğuma seviniyorum. "Saçmalık"tan kastım sana tarif ettiğim belli başlı olaylar değil, bunlar karşısındaki ürkek tutumumdur. Olup bitenler gerçek ve yeterince önemli; benim hatam, bunlara karşı anormal bir tavır geliştirmiş olmaktı.

Sanırım, tuhaf ziyaretçilerimin benimle iletişim kurmaya başladıklarını, en azından bu yönde girişimlerde bulunduklarını söylemiş olmalıyım. Geçen gece karşılıklı konuşmamız mümkün oldu. Aldığım bazı işaretler neticesinde, Dışarıdan Gelenler'in bir elçisini –bunun bir insan olduğunu hemen belirteyim– eve kabul ettim. Bana ne senin ne de benim tahmin edebileceğimiz pek çok şey söyledi ve Dışarıdakiler'in bu gezegende gizli kolonilerin bulunduruyor olmalarının sebebini ne kadar yanlış anlayıp yanlış yorumladığımızı anlattı.

Öyle görünüyor ki, insanlığa teklif ettikleri ve dünyayla ilgili istekleri konusundaki kötücül efsaneler, tamamen cahilce yanlış anlaşılmış bir mecazi konuşmadan kaynaklanıyor; hayal edebileceğimiz her şeyden fersah fersah farklı düşünce biçimleriyle ve kültürel etkilerle yoğrulmuş bir konuşma. Benim de, cahil çiftçiler ile vahşi yerlilerin tahminlerini kat be kat aşan varsayımlarım olduğunu kabul ediyorum. Marazi, rezil ve alçakça bulduğum her şey aslında harika, ufuk açıcı ve hatta *erdemliymiş*; önceki fikrim, insanlığın kendisinden *büsbütün farklı* olana karşı duyduğu ezeli nefret, korku ve çekincenin bir aşamasıymış.

Şimdiyse bu yabancı, inanılmaz varlıklara gece çatışmalarımız esnasında verdiğim zarardan ötürü pişmanım. Keşke onlarla barışçıl, makul biçimde konuşmaya önceden razı olsaymışım! Ama bana garez gütmüyorlar, onların duyguları bizimkilerden çok farklı tanzim edilmiş. Vermont'taki insanlar

arasından vekil olarak aşağılık numuneleri seçmiş olmaları onların talihsizliği; merhum Walter Brown'u düşün örneğin. Onlara karşı önyargılarım büyük ölçüde Brown'dan kaynaklandı. Esasen onlar hiçbir insana bile isteye zarar vermediler, bilakis bizim türümüz tarafından zalimce terslendiler ve gözetlendiler. Hatta şeytani insanların oluşturduğu, tüm amacı başka boyutlardaki canavarca güçleri hesabına onları bulup incitmeye adanmış gizli bir kült bile var ki senin gibi gizemler konusunda malumatlı biri, Hastur ve Sarı Kral ile bu kültün arasında kurduğum bağlantıyı görecektir. Kaldı ki Dışarıdan Gelenler'in sert önlemleri de –sıradan insanlara değil– bu saldırganlara yönelik. Bu arada, bizim kayıp mektuplarımızın da Dışarıdan Gelenler tarafından değil bu kötücül kültün ajanları tarafından çalındığını da öğrendim.

Dışarıdan Gelenler'in insanlardan tek istediği huzur, tacizin sona ermesi ve entelektüel ilişkilerin artması. Özellikle bu sonuncusu elzem, hele ki bizim icatlarımızın ve aletlerimizin bilgimizi ve hareket kabiliyetimizi artırdığı ve Dışarıdan Gelenler için elzem olan ilerikarakolların *gizli* kalmasını imkânsız kıldığı düşünülürse. Uzaylı varlıklar, insanı daha yakından tanımayı istiyorlar, insanlığın felsefi ve bilimsel liderlerinin de kendileri hakkında bilgi edinmesini istiyorlar. Böyle bir bilgi alışverişi sayesinde tüm tehditler ortadan kalkacak ve tatminkâr bir *modus vivendi** tesis edilebilecek. İnsanlığı küçültmek ya da köleleştirmek amaçlı bir girişimin düşüncesi bile gülünç.

Bu yakınlaşmanın başlangıcı için, Dışarıdan Gelenler, doğal olarak –kendileriyle ilgili halihazırda gayet bilgili olan– beni dünyadaki asıl çevirmenleri atadılar. Geçen gece bana çok şey anlatıldı –hayret verici, ufuk açıcı gerçekler– ve bana yazılı ve sözlü olarak daha fazlası da iletilecek. *Dışarıya* doğru bir seyahate henüz çağrılmıyorum fakat muhtemelen daha sonra bunu yapmayı *isteyeceğim*; tabii şimdiye dek insanın

* (Lat.) Yaşam düzeni. *–çn*

tecrübe ettiği her şeyi aşan özel araçlar kullanarak. Evimin kuşatması kaldırılacak. Her şey normale döndü, köpeklere düşen bir iş de kalmadı. Dehşet yerine, bana, az sayıda ölümlüyle paylaşılan bir bilgi ve entelektüel macera hazinesi bahşedildi.

Dışarıdan Gelenler, uzay-zamanda ve ötesinde bulunabilecek en muhteşem organik varlıklar, tüm diğer yaşam biçimlerinin yalnızca bozuk bir türevi olduğu, tüm kozmosa yayılmış bir ırkın üyeleri. Bu kavramlar onları teşkil eden maddeye uygulanabiliyorsa, hayvandan çok bitkiyle akrabalar ve klorofile benzer bir maddenin varlığı ve kendine has bir beslenme sistemi ile gövdeli mantarlardan ayrılsalar da mantarsı yapıdalar. Tür, uzayın bize ait tarafına bütünüyle yabancı bir maddeden müteşekkil; zaten elektronlarının titreşim hızı bizimkinden çok farklı. Gözlerimizle onları görebilmemize rağmen bizim evrenimizin *sıradan* kamera filmlerine ve levhalara fotoğraflarının çıkmayışının sebebi de bu. Gerekli bilgiyi edinebilirse, herhangi bir kimyager, resimlerini kaydedecek bir tab alaşımı üretebilir.

Bu cinse özgü bir başka özellik, ısıdan ve havadan yoksun yıldızlararası boşluğu katederken vücut biçimini muhafaza edebilmesi; bazı türevleri bunu mekanik destek veya tuhaf protezler olmadan yapamıyorlar. Yalnızca bazı türlerin, Vermont'takiler gibi havada uçmaya müsait kanatları var. Eski Dünya'nın uzak köşelerinde yaşayanlar buraya başka yöntemlerle getirildi. Dışarıdan bakılınca hayvanı andırmaları ve bizim maddesel olduğunu anladığımız bir yapıya sahip olmaları, yakın akrabalık göstergesi olmaktan ziyade paralel evrimle alakalı. Zihinsel kapasiteleri diğer tüm yaşam biçimlerininkinden yüksek, üstelik bizim tepelik memleketimizdeki kanatlı olanlar en gelişkin olanları değil. İletişim yöntemleri temelde telepati fakat basit bir operasyonla (ki ameliyat onlar için inanılmaz ölçüde basit ve gündelik bir iş) iletişim yöntemi olarak hâlâ konuşmayı kullanan türde organizmaların ko-

nuşmalarını kabaca taklit edebilir hale gelen fazla gelişmemiş ses organları mevcut.

Mesken tuttukları *en yakındaki* yer, güneş sistemimizin kıyısında, Neptün'ün ötesinde, güneşe göre dokuzuncu sırada bulunan, henüz keşfedilmemiş ve ışıktan yoksun bir gezegen. Burası, tıpkı çıkarsadığımız gibi, bazı kadim ve yasaklı yazmalarda gizemli bir biçimde "Yuggoth" olduğu ima edilen yer ve çok yakında, tuhaf bir olaya; düşüncelerin dünyamıza odaklanmasına sahne olacak. Dışarıdan Gelenler öyle arzu ettiğinde, astronomların bu düşünce akımlarına karşı Yuggoth'u keşfetmelerini sağlayacak kadar hassas hale gelmelerine şaşırmayacağım. Fakat tabii Yuggoth yalnızca bir sıçrama tahtası. Bu varlıkların esas nüfusu insanın hayal gücünün gidebileceği en uzak noktanın da ötesinde, tuhaf bir düzen içinde bulunan uçurumlarda yaşıyor. Bizim kozmik varoluşun bütünlüğü olarak algıladığımız uzay-zaman küreciği onlara ait olan gerçek sonsuzluğun yalnızca bir atomundan ibaret. *Bu sonsuzluğun, insan beyninin alabileceği kadarlık kısmı, insan ırkı var olduğundan bu yana, ancak elli kişiye açıklandığı gibi bana da açıklanacak.*

Wilmarth, başlangıçta bunun delilik olduğunu düşüneceksin ama zaman içinde ne kadar büyük bir fırsata rastladığımı anlayacaksın. Bunu mümkün olduğunca seninle paylaşmak istiyorum, bunun için sana kâğıda dökülmeyecek binlerce şey söylemeliyim. Geçmişte beni görmemeye gelmemen için uyardım seni. Şimdi her şey güvenli olduğuna göre, uyarımı geri alıyorum ve seni davet ediyorum.

Üniversitedeki dersler başlamadan buraya gelebilir misin? Gelebilsen muhteşem olurdu. Yanında fonograf kaydını ve sana yazdığım tüm mektupları da başvuru kaynağı olarak getir, bu muazzam öykünün parçalarını birleştirmemize yardımcı olabilir. Kodak filmleri de getirebilirsin, ben son günlerin telaşı içinde negatifleri ve kendi kopyalarımı kaybettim. Bu başlangıç niteliğindeki malzemeye ekleyecek ne

çok şeyim var ve çıkarımlarıma eklemeler yapabilmek için ne olağanüstü bir araca sahibim!

Endişelenme, artık gözetlenmiyorum, buradayken doğal olmayan ya da rahatsız edici bir şeyle de karşılaşmayacaksın. Yalnızca kalk gel, arabam seni Brattleboro İstasyonu'nda karşılasın, istediğin kadar kalmak üzere gel ve insana ait tüm varsayımların ötesindeki şeyleri tartışacağımız pek çok geceye hazır ol. Bundan kimseye bahsetme tabii, çenesi düşük halkın bu meseleden haberi olmamalı.

Brattleboro'ya tren hattı hiç fena değil, Boston'da bir tarife alabilirsin. B&M hattı üzerinden Greenfield'a git sonra geri kalan yolu almak üzere tren değiştir. Standart saatle 16.10'da Boston'dan kalkan trene binmeni tavsiye ederim. Greenfield'a 19.35'te varıyor, 21.19'da oradan ayrılıp 22.01'de Brattleboro'ya varıyor. Haftaiçi saatleri bunlar. Tarihi bana bildirirsen arabamı istasyonda hazır tutacağım.

Bu mektubun makinede yazılmış olmasını maruz gör, son zamanlarda el yazım iyice titrekleşti bildiğin gibi, uzun uzadıya el yazısı yazabilecek gibi hissetmiyorum. Dün Brattleboro'da bir Corona satın aldım, çok güzel çalışıyor.

Haberlerini beklerim, kısa bir süre sonra seni fonograf kaydı, tüm mektuplarım ve kodak filmlerle birlikte görmek üzere,

Yanıtını bekleyen arkadaşın,
Henry W. Akeley

Bay Albert N. Wilmarth'a, Miskatonic Üniversitesi, Arkham, Massachusetts

Bu beklenmeyen, garip mektubu okuyup, tekrar okuduktan ve evirip çevirdikten sonra hissettiklerimin karmaşıklığı tarif edilemez. Daha önce, hem rahatladığımı hem de tedirgin olduğumu söylemiştim fakat bu cümle rahatlamayı ve tedirginliği oluşturan birbirinden çok farklı ve çoğunlukla bilinçdışı hislerin altında yatan anlamı

ancak kabaca ifade ediyor. En başta, bu şey kendinden önce gelen dehşet zinciriyle taban tabana tezat oluşturuyordu; katı bir korkudan, serinkanlı bir memnuniyete hatta sevince geçiş öylesine beklenmedik, yıldırım gibi hızlı ve kesindi ki! Aynı gün içinde ne kadar rahatlatıcı açıklamalar duymuş olursa olsun, çarşamba günü o delice mektubu yazmış birisinin psikolojik durumunun bir gün içinde bu kadar çok değişebileceğine inanmakta güçlük çekiyordum. Bu tutarsızlıktan ötürü, bazı anlarda, bana uzaktan bildirilen bu fantastik güçler tiyatrosunun büyük ölçüde kendi zihnimde yarattığım, yarısı sanrıdan ibaret bir rüya olduğundan şüpheleniyordum. Sonra fonograf kaydını düşününce daha da derin bir hayrete düştüm.

Mektup beklenenin çok dışındaydı. Kendi tepkimi değerlendirince, iki farklı evreyi fark ettim. Öncelikle, Akeley'nin akıl sağlığı hâlâ yerindeyse, olayın kendisinde görülen değişim fazlasıyla hızlı ve akla yatkınlıktan uzaktı. İkincisi, Akeley'nin kendi davranış biçiminde, tavrında ve dilinde gerçekleşen değişim normalin ve öngörülebilir olanın ötesindeydi. Adamın tüm karakteri sinsi bir mutasyona uğramış gibiydi, öylesine kökten bir mutasyon ki, hem önceki hem şimdiki halinin akıl sağlığının aynı ölçüde yerinde olduğu varsayımlarını uzlaştırmayı imkânsız kılıyordu. Kelime seçimi, imla, hepsi hafifçe farklıydı. Yazı üslubuna karşı akademik hassasiyetim sayesinde, her zamanki tepki ve ritimlerinde sapmalar seziyordum. Bu kadar kökten bir değişime yol açan duygusal sarsıntı veya ruhsal aydınlanma çok şiddetli olmalıydı. Fakat öte yandan, mektupta Akeley'nin tipik özellikleri de mevcuttu. Sonsuzluğa duyulan tutku; aynı eski usul bilimsel sorgulamacılık. Bir an için bile –ya da en fazla bir an için– sahtekârlık ya da kötücül bir yer değiştirme ihtimaline itibar etmedim. Beni davet edişi, –mektubun doğruluğunu şahsen tetkik etmeme izin verişi– gerçekliğini kanıtlamıyor muydu?

Cumartesi akşamı uyumadım, bütün gece elime geçen mektubun ardındaki mucizeleri ve gölgeleri düşündüm. Geçtiğimiz dört ay boyunca karşı karşıya gelmek durumunda kaldığım ardı ardına gelen canavarca şeylerden sızlamakta olan zihnim, şimdi bu yeni,

şaşırtıcı veriyi bir şüphe ve kabulleniş döngüsü içinde ele alıyordu ki bu döngü önceki hayretler karşısında verdiğim tepkinin aynıydı. Şafağa doğru, başlangıçtaki kafa karışıklığımı ve tedirginliğimi yakıcı bir merak ve ilgi almaya başladı. Aklı başında olsun olmasın, dönüşüme uğramış ya da sadece rahatlamış olsun, Akeley tehlikeli araştırmasında kökten bir değişimle karşılaşmış olmalıydı; –gerçek ya da algılanan– tehlikeyi bir anda ortadan kaldıran ve başdöndürücü yeni ufuklar ile insanüstü bilginin yolunu açan bir değişim olmalıydı bu. Benim bilinmeyene duyduğum şevk onunkiyle birleşmek üzere alevlendi, marazi sınır aşımının bulaşıcı hastalığına yakalandığımı hissediyordum. Zamanın, uzayın ve doğa yasasının delirtici, usandırıcı kısıtlamalarından silkinip kurtulmak, *dışarıdaki* muazzam boşlukla ilişki kurmak, sonsuz ve nihai olanın geceye karışmış dipsiz sırlarına yaklaşmak, böyle bir şey muhakkak insanın yaşamına, ruhuna ve akıl sağlığına değerdi! Üstelik Akeley, hiçbir tehlike kalmadı demişti, önceki gibi beni uzakta tutmak yerine kendisini ziyarete davet etmişti. Bana söyleyecek daha neleri olabileceğini düşününce titredim, gerçekten uzaydan gelmiş olan temsilcilerle konuşmuş olan bir adamla o ıssız ve yakın zamana dek kuşatma altında kalmış çiftlik evinde oturmak düşüncesi felç edici, büyüleyiciydi; o berbat ses kaydıyla ve Akeley'nin önceki çıkarımlarını özetlediği bir yığın mektupla öylece oturmak.

Neticede, pazar günü öğlen vakti, Akeley'ye bir telgraf çektim, eğer tarih ona da uygunsa, sonraki çarşamba günü 12 Eylül'de kendisiyle Brattleboro'da buluşacaktım. Tavsiyelerinden yalnızca bir noktada ayrıldım; o da tren saatinin seçimi oldu. Açıkçası, o perili Vermont bölgesine gece geç vakitte varmak istemiyordum; benim için seçtiği tren yerine, istasyonu arayıp başka bir program yaptım. Erken kalkıp standart saatle 08.07 treniyle Boston'a gidersem 09.25, Greenfield trenini yakalayabilirdim, 12.22'de de orada olurdum. Buradan da 13.08'de Brattleboro'ya varacak olan aktarmayı yapabilirdim; bu da saat 22.01'de oraya varıp Akeley'yle birlikte, sırt sırta vermiş, giz barındıran tepelere gitmekten çok daha rahattı.

Telgrafımda bunu açıkladım ve akşama doğru gelen yanıtta müstakbel ev sahibimin planlarına da uyduğunu sevinçle öğrendim. Ondan gelen telgraf şöyleydi:

PLANIN UYGUN. ÇARŞAMBA GÜNÜ 13.08 TRENİNİ KARŞILAYACAĞIM. KAYDI, MEKTUPLARI VE FOTOĞRAFLARI UNUTMA. NEREYE GİTTİĞİNİ GİZLİ TUT. BÜYÜK BİR AYDINLANMA SENİ BEKLİYOR.

AKELEY

Akeley'ye gönderdiğim mesaja doğrudan bir yanıt olarak bu mesajı almak –Townshend İstasyonu'ndan bir postacı eliyle veya onarılan telefon hatları sayesinde eline ulaşmış olmalı– aklımı karıştıran mektubu kimin yazdığıyla ilgili bilinçdışı şüphelerimi bile silip attı. Elle tutulur bir rahatlayıştı bu, tahminimden fazlaydı; çünkü tüm şüphelerim çok derinlere gömülüydü. O gece uzun ve deliksiz uyudum, sonraki iki gün boyunca da hazırlıklarla hevesle meşgul oldum.

VI

Çarşamba günü konuştuğumuz gibi, valizime basit gerekliliklerı ve bilimsel verileri; o korkunç ses kaydını, kodak baskılarını ve Akeley'nin tüm yazışmalarını içeren dosyayı alarak yola çıktım. Benden istendiği gibi nereye gittiğimi kimseye bildirmedim; en arzu edilen sonuçların alınması için meselenin kesin bir gizlilik gerektirdiğini görüyordum. Benim eğitimli ve belli ölçüde hazırlıklı zihnim için bile uzaylı, dışarıdan gelen varlıklarla bilinçli bir temas fikri sersemleticiydi; bilgisiz, sıradan kişilerden oluşan geniş kitleler üzerindeki etkisi acaba ne olurdu? Boston'da tren değiştirirken, ruh halime hâkim olan duygu dehşet miydi yoksa maceracı bir sabırsızlık mı bilmiyorum. Tanıdık yerlerden ayrılarak daha az bildiğim bölgelere, batı yönüne doğru uzun yolculuğuma çıkıyordum: Waltham-Concord-Ayer-Fitchburg-Gardner-Athol...

Trenim Greenfield'a yedi dakika geç vardı fakat beni kuzeye götürecek ekspres istasyondaydı. Aceleyle tren değiştirdim. Vagonlar, akşamüstü güneşinin ışığında, hakkında çok şey okumuş olup hiç gitmediğim yerlere doğru sallanmaya başlayınca tuhaf bir nefes darlığı hissettim. Tüm hayatımın geçtiği mekanize, şehirleşmiş kıyı bölgelerinden ve güneyden farklı, daha eski moda, daha ilkel bir New England'a gittiğimin farkındaydım; modernliğin dokunmuş olduğu bölgelere has yabancılar ve fabrika dumanları, reklam panoları ve beton yolları olmayan, atalardan miras kalmış, bozulmamış bir New England. Buralarda kesintiye uğramamış olan yerli yaşantıdan arta kalan az sayıda unsur, derin kökleri itibariyle bu topraklarda yetişen ve buraya özgü olan hakiki filizlerdi; kesintiye uğramamış

yerli yaşantı, tuhaf anıları canlı tutuyor, toprağa şaibeli, olağanüstü ve ağza nadiren alınan inançların tohumlarını serpiyordu.

Arada sırada masmavi Connecticut Irmağı'nın güneşte parıldayan sularını görüyordum, sonra Northfield'dan ayrılınca yol ırmağı kesti. Yemyeşil, gizem dolu tepeler önümde uzanıyordu, kondüktör gelince, nihayet Vermont'ta olduğumuzu anladım. Bana kol saatimi bir saat geri almamı söyledi, kuzeyin dağlık bölgesi yeni icat edilen gün ışığından yararlanma düzeniyle iştigal etmiyordu. Saatimi geri alırken sanki takvimi de bir yüzyıl geriye almışım gibi hissettim.

Tren ırmağın yanından ilerliyordu, öte yanda, New Hampshire'da, hakkında epeyce efsane anlatılan Wantastiquet'in dik yamacının yaklaşmakta olduğunu görüyordum. Sonra sol tarafımda sokaklar belirdi, sağ tarafımda küçük bir ada akıntıyı kesiyordu. İnsanlar ayaklandılar, kapılara yaklaştılar, ben de onları takip ettim. Vagon durdu, Brattleboro tren istasyonunun uzun sundurmasının altına adımımı attım.

Bekleyen arabalar sırasına göz gezdirdim, Akeley'nin Ford'u hangisi olabilir diye bakınırken, benim hamle etmeme gerek kalmadan kim olduğum anlaşılmıştı. Diğer yandan, elini uzatıp sessizce, Arkham'dan gelen Bay Albert N. Wilmarth olup olmadığımı sorarak beni karşılamaya gelen kişinin Akeley'nin kendisi olmadığı da anlaşıldı. Bu adam, fotoğrafta gördüğüm sakallı, kır saçlı Akeley'ye hiç benzemiyordu; daha gençti, daha şehirli bir görünümü vardı, modaya uygun giyinmişti ve yalnızca kısa, siyah bir bıyığı vardı. Kültürlü birininkine benzeyen sesi tuhaf, neredeyse rahatsız edici, belli belirsiz bir aşinalığı çağrıştırıyordu ama belleğimde yerli yerine oturtamıyordum.

Ben onu incelerken, bana müstakbel ev sahibimin yerine beni karşılamak üzere Townshend'den gelen bir arkadaşı olduğunu söylüyordu. Söylediğine göre Akeley ani bir astım sorunuyla karşılaşmış ve dışarıdaki havayı soluyacak gücü bulamamıştı. Fakat durumu çok ciddi değildi, ziyaretimle ilgili planlarda bir değişiklik olmayacaktı. Adı Bay Noyes olan bu kişi, Akeley'nin araştırmaları ve keşifleriyle ilgili ne derece malumat sahibiydi kestiremiyordum

fakat rahat tavırları konunun görece dışında olduğuna işaret ediyordu. Akeley'nin nasıl bir münzevi olduğunu hatırlayınca, böyle bir arkadaşın kolaylıkla bulunabilmiş olmasına hayret ettim ama şaşkınlığım, adamın gösterdiği arabaya binmemi engellemedi. Bindiğimiz, Akeley'nin tarifinden tanıdığım eski ve küçük araba değildi; yeni çıkanlardan, genişçe bir arabaydı, üzerinde o dönem moda olan komik "kutsal mezgit" amblemi de olan Massachusetts plakası vardı, sanırım Noyes'in kendi arabasıydı. Rehberimin Townshend'e yazı geçirmeye gelmiş bir gezgin olduğuna karar verdim.

Noyes şoför mahalline geçti ve arabayı hemen çalıştırdı. Çenesinin düşük olmayışına seviniyordum, bir ölçüde gergin olan atmosferden ötürü konuşmaya isteksizdim. Bir yokuşu tırmanıp ana caddeye açılan sokağa saparken kasaba akşamüstü güneşinde çok güzel görünüyordu. İnsanın çocukluğundan hatırladığı, New England'ın eski şehirleri gibi sanki uyukluyordu, çatıların, çan kulelerinin, bacaların ve tuğla duvarların yan yana dizilişi, derinlerde yatan atavistik duyguların tellerine dokunuyordu. Zamanın hiç durmadan biriktirdiklerinin üst üste binmesiyle yarı yarıya efsunlanmış bir bölgenin eşiğinde durduğumu hissediyordum, eski ve tuhaf şeylerin, el değmeden büyüyüp serpilmeye fırsat bulduğu bir bölge.

Brattleboro'yu geride bırakırken içimdeki sıkıntı ve kötü his arttı, dağlık kırsal kesimin kule gibi yükselen, ceberrut ve tehditkâr yeşil-granit yamaçlarında belli belirsiz bir şey, insanlığa düşman olan ya da olmayan karanlık sırları, geride kalmış ezeli ve ebedi bir şeyleri çağrıştırıyordu. Bir süre boyunca yolumuz, kuzeyin bilinmez tepelerinden akıp gelen geniş ve sığ bir nehri izledi, yol arkadaşım bana bunun West Nehri olduğunu söyleyince ürperdim. Gazete kupürlerinden hatırlıyordum; selden sonra o melun yengece benzer varlıklardan biri işte bu nehirde sürüklenirken görülmüştü.

Gitgide, etrafımızdaki manzara daha yabanıl ve ıssız bir hale büründü. Artık kullanılmayan kapalı ahşap köprüler tepe kümeleri arasında korkunç bir geçmişten ayaklarını sürüyerek uzanıyorlardı, nehre paralel giden yarı yarıya terk edilmiş demiryolundan, elle tutulur bir keder duman gibi sızıyordu. İhtişamlı yarların yükseldiği

harika vadiler vardı; New England'ın bakir granitleri dorukları kaplayan yeşil yamaların arasından gri ve güçlü görünüyordu. İçinden yabani çayların aktığı boğazlar vardı, sular binlerce yolu izi bilinmez zirvenin akla hayale gelmez sırlarını nehre taşıyordu. Arada sırada, yoldan dar ve neredeyse gizli patikalar ayrılıyordu; kadim ağaçlarının arasında elemental ruhlardan* oluşan orduların pekâlâ kol geziyor olabileceği sık ve gür ormanlara varan patikalar. Bunları görünce, Akeley'nin bu yoldan geçerken görünmez unsurlar tarafından taciz edildiği ve bu tip varlıkların var olabileceğine şaşırmadığı aklıma geldi.

Bir saatlik mesafede bulunan eski ve sevimli Newfane köyü, insanın fetih ve işgal etmiş olması itibariyle kesinlikle ve bütünüyle bana ait diyebileceği dünyayla olan son bağlantı noktasıydı. Buradan sonra, dolaysız, elle tutulur ve zamana tabi şeylere olan tüm bağımızın koptuğu, neredeyse bütünüyle ıssız vadilerin ve üzerinde insan yaşamayan yeşil tepelerin arasında handiyse canlı ve bile isteye kaprisli kıvrımlarıyla daracık yolların yükselip alçaldığı fantastik bir dünyaya, ağza alınmayan gerçekdışılığın dünyasına giriyorduk. Motorun sesi ve düzensiz aralıklarla önünden geçtiğimiz az sayıda çiftlik evinin hafif kımıltısı dışında kulaklarıma ulaşan tek ses, gölgeli ormanlarda gizlenmiş sayısız tekinsiz derenin kaynayan, sinsi sularının akışıydı.

Boyları küçülmüş, kubbeli tepelerin yakınlığı ve mahremiyeti artık gerçekten nefes kesici hale gelmişti. Diklikleri ve sarplıkları kulaktan duyduklarımla hayal ettiğimden fazlaydı; yavan, nesnel dünyamızınkilere benzer hiçbir çağrışıma mahal vermiyorlardı. O ulaşılamaz yamaçlardaki balta girmemiş sık orman, yabancı ve akıl almaz şeyler barındırıyor gibiydi, tepelerin silueti bile tekinsiz ve binlerce yıl önce unutulmuş bir anlam taşıyor gibime geliyordu. Bu tepeler, ihtişamıyla artık yalnızca derin rüyalarda nadiren karşılaşılan, varlığı rivayet edilen bir titan ırkından geride kalmış devasa

* Elemental ruhlar; Paracelsus'un tarif ettiği şekliyle, Gnome'lar yani cin cüceler, Undine'ler yani su perileri, Sylph'ler yani hava perileri ve Salamander'ler yani ateşe dayanıklı semenderler. Klasik dönemin dört temel unsuru olan toprak, su, hava ve ateşe tekabül ederler. *–çn*

hiyerogliflerdi adeta. Geçmişin tüm efsaneleri ve Henry Akeley'nin mektupları ile kanıtlarındaki sarsıcı ithamlar, gergin atmosferi ve büyümekte olan tehdit hissini iyice artırarak zihnime sökün etti. Ziyaretimin amacını ve bu amacın ardında yatan tüm ürkütücü anormallikleri, tuhaf konulara duyduğum hevese ağır basan bir ürpertiyle birdenbire hatırladım.

Rehberim tavrımdaki rahatsızlığı fark etmiş olacak; yol gitgide daha yabanıl ve bozuk, hareketlerimiz daha ağır ve sarsıntılı hale geldikçe, tektük yaptığı şakalar sürekli bir konuşma haline geldi. Yörenin güzelliğinden ve garipliğinden söz etti, müstakbel ev sahibimin folklor araştırmalarına dair bilgisi olduğunu belli etti. Nazik sorularından, orada bilim adına bulunduğumu ve beraberimde önemli bilgiler getirdiğimi biliyor olduğunu da anladım ama Akeley'nin nihayet edindiği bilginin derinliğini ve korkunçluğunu kavradığına dair bir işaret vermiyordu.

Tavırları öyle neşeli, normal ve medeniydi ki söyledikleri beni rahatlatmalı, bana güven vermeliydi ama aksine, tepelerin ve ormanların bilinmez yabanıllığına doğru tümsekleri, sapakları aştıkça rahatsızlığım artıyordu. Arada sırada bu yerin korkunç sırlarının ne kadarını bildiğimi görmek için beni konuşturmaya çalıştığını hissediyordum; ağzından çıkan her kelimeyle, sesindeki belli belirsiz, çıldırtıcı, sersemletici *aşinalık* artıyordu. Ses kültürlü ve sıhhatli birinin sesi olmasına rağmen bu aşinalık sıradan, sağlıklı bir aşinalık değildi. Onu bir biçimde unutulmuş kâbuslarla eşleştiriyordum ve eğer kime ait olduğunu hatırlarsam aklımı yitirecekmişim gibi hissediyordum. Eğer geçerli bir bahanem olsaydı, ziyaretimden vazgeçecektim. Şimdiki şartlar altında bunu yapamazdım, ayrıca oraya varınca Akeley'yle soğukkanlı, bilimsel bir sohbet belki beni kendime getirirdi.

Bir de, yollarını tırmanıp indiğimiz hipnotize edici manzaranın kozmik güzelliğinin tuhaf, sakinleştirici etkisi var. Zaman, arkamızda kalan labirentlerde kendini kaybetmişti, etrafımızda periler âleminin çiçek tarhları ve yok olup gitmiş yüzyılların yeniden hatırlanan güzelliği uzanıyordu; yaşlı korular, canlı sonbahar çiçekleriyle çevrelenmiş, el değmemiş çayırlar ve geniş aralıklarla, devasa

ağaçların altında, dik yarlara benzeyen kokulu çalıların ve çayır otlarının arkasında yuvalanmış çiftlik evleri... Gün ışığı bile tanrısal bir cazibeye bürünmüştü, sanki tüm bölgeyi özel bir atmosfer ya da bir nefes sarmıştı. Bazı İtalyan primitiflerinin tablolarında arka planda kullanılan büyülü panorama dışında buna benzer bir şey görmemiştim. Sodoma ve Leonardo böyle açık alanlar yaratmışlardı fakat yalnızca uzakta ve Rönesans kemerlerinin tonozları arasından görünecek biçimde. Şimdi biz bedenimizle bu tablonun içine doğru bir tünel kazıyorduk, resmin nekromansisinde* doğuştan bu yana bildiğim ya da bana miras kalmış bir şey, daima nafile arayıp durduğum bir şey buluyor gibiydim.

Birdenbire araba, keskin bir yokuşun başında sert bir açı yapan dönüşü alarak durdu. Sol tarafta, beyaz taşlarla çizilmiş sınırı, yolla birleşen bakımlı bir çimenin ardında, bitişik nizamlı ya da birbirlerinden kemerlerle ayrılan ahırları, kulübeleri ve arka tarafında yel değirmeniyle, bölgedeki diğer evlerden boyutuyla ve zarafetiyle ayrılan iki buçuk katlı beyaz bir ev bulunuyordu. Elime geçen fotoğraftaki görüntüsünü hemen tanıdım, yol kenarındaki metal posta kutusu üzerinde Henry Akeley ismini görmeyi zaten bekliyordum. Evin arka tarafına doğru geniş ve düz, seyrek ağaçlı bataklık bir alan uzanıyordu, ötesinde, yeşil, sarp bir zirveye varan gür ve sık ağaçlı yalçın bir yamaç. Bu zirve, şimdi neredeyse yarısını tırmanmış olduğum Karanlık Dağ'ın zirvesiydi, o kadarını biliyordum.

Arabadan inip valizimi alan Noyes, arabada beklememi söyledi, gidip Akeley'ye gelişimi haber verecekti. Kendisi, bir yerde önemli bir işi olduğundan fazla kalamayacaktı. O çevik adımlarla eve doğru yürürken, ben de konuşmaya oturmadan önce ayaklarımı biraz esnetmek istiyordum. Gerginliğim ve heyecanım, şimdi Akeley'nin mektuplarında öylesine etkileyici biçimde anlatılan o marazi kuşatmaya sahne olan yerde bulunduğumdan iyice artmıştı, yaklaşmakta olan ve beni yabancı ve yasaklı dünyalarla büsbütün ilintilendirecek olan sohbetlerden ödüm kopuyordu.

---

* Ölülerle, ruhlarını çağırarak ya da bedenen dirilterek iletişim kurmayı içeren kara büyü. *—çn*

Mutlak tuhafla yakın temas, çoğu zaman ilham vermekten çok dehşete düşürür; bu tozlu yolun, aysız dehşet ve ölüm gecelerinde o korkunç izlerin ve kötü kokulu yeşil cerahatin bulunduğu yer olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. Akeley'nin köpeklerinin hiçbirinin etrafta görünmediğini ansızın fark ettim. Dışarıdan Gelenler'le ateşkesin hemen ardından hepsini satmış mıydı? Ne kadar çabalasam da, Akeley'nin o son ve oldukça farklı mektubunda bahsedilen barışın samimiyetine ve derinliğine aynı ölçüde güven duyamıyordum. Ne de olsa Akeley dolambaçsız bir adamdı, dünyevi deneyimi oldukça azdı. Bu yeni ittifakın yüzeyinin altında sanki derin, meşum bir dip akıntısı yok muydu?

Düşüncelerim, bakışlarımı iğrenç bir tanıklığı barındıran tozlu yol yüzeyine eğdi. Son birkaç gün kuru geçmişti, bölgenin ıssızlığına karşın yolda her türden iz birbirine karışmış duruyordu. Belli belirsiz bir merakla, birbirine benzeyen izlerin anahatlarını inceledim, bir yandan da bu yerin ve bu yere dair anıların akla getirdiği ürkütücü fantezileri bastırmaya uğraşıyordum. Bu kasvetli sükûnette, uzak çayların hafif, boğuk seslerinde, dar ufku kesen kara ormanlar altındaki uçurumlarda ve sık, yeşil tepelerde tehditkâr, tedirgin edici bir şey vardı.

Birden zihnimde bir görüntü şimşek gibi belirdi, belli belirsiz hissettiğim tehdit ve hayal ürünü fantezilerim bir anda zararsız ve önemsiz hale geliverdi. Yoldaki izleri aylak bir merakla incelediğimi söylemiştim; o merak ani ve felç edici bir dehşet baskınıyla yok olup gitti. Tozdaki izlerin karmakarışık ve üst üste binmiş halleriyle herhangi bir bakışa yakalanma olasılığı düşüktü ama ben otoban ile eve giden yolun arasında kalan yerdeki bazı detayları huzursuz bakışımla fark ettim ve bu detayların ümidin ve şüphenin ötesindeki korkunç anlamını hemen kavradım. Akeley'nin gönderdiği fotoğraflarda, Dışarıdan Gelenler'in pençe izlerine saatlerce bakmam boşuna değilmiş. Bu mide bulandırıcı ve dünya üzerinde hiçbir canlınınkine benzemeyen şekilde yönü belirsiz kıskaç izlerini çok iyi tanıyordum. Lütuf sayılacak bir hataya mahal yoktu. Gözlerimin önünde nesnel bir biçimde, belli ki oluşalı birkaç saat olmamış en

az üç iz, Akeley çiftliğine girip çıkan şaşırtıcı miktarda karmaşık ayak izi arasında lanet gibi duruyordu. *Bunlar Yuggoth'tan gelen canlı mantarların cehennemi izleriydi.*

Yükselen çığlığımı tam zamanında bastırarak kendimi toparladım. Akeley'nin mektuplarına gerçekten inanmış olduğumu düşünürsek, beklediğimden fazlasını görmüş değildim. Bu şeylerle barış yaptığını söylemişti. O zaman niçin, bazılarının evini ziyaret etmiş olması tuhafıma gidecekti ki? Yine de dehşet iç rahatlığına ağır basıyordu. Dış uzayın derinliklerinden gelen canlı, hareketli varlıkların pençe izlerini ilk kez gören birinin etkilenmemiş görünmesi beklenebilir mi? Tam o sırada, Noyes evden çıktı, hızlı adımlarla yanıma geldi. Kendime hâkim olmalıyım diye düşündüm, bu yakın arkadaşı, Akeley'nin bilinmeyene dair derinlikli ve muazzam bulguları hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdi.

Noyes, Akeley'nin beni görmeye hazır ve hevesli olduğunu bildirdi, fakat ani astım nöbeti bir-iki gün daha beni şahsen ağırlamasına müsaade etmeyecekti. Her seferinde halsiz düşüren bir ateş ve genel bir yorgunluğun eşlik ettiği bu nöbetler onu çok etkiliyordu. Nöbet sürerken kendini hiç iyi hissetmiyordu, fısıltıyla konuşabiliyor, ayaktayken sarsak ve dermansız oluyordu. Ayakları ve bilekleri şiştiği için yaşlı bir gut hastası gibi onları bandaja almak zorunda kalıyordu. Bugün özellikle kötü bir günüydü, kendi işimi kendim görmem gerekecekti fakat Akeley konuşmaya oldukça istekliydi. Ön cepheye bakan holün sol tarafında, kepenkleri kapalı duran çalışma odasında bulacaktım onu. Hastayken gün ışığından kaçınıyordu, gözleri çok hassastı.

Noyes, bana veda edip arabasıyla kuzeye doğru ayrılınca, yavaşça eve yürüdüm. Kapı benim için aralık bırakılmıştı, içeri girmeden önce bana burasıyla ilgili bunca tuhaf gelen elle tutulmaz şeyin ne olduğunu anlamak üzere etrafta göz gezdirdim. Ahırlar ve kulübeler bakımlı ve sıradandı, Akeley'nin eskimiş Ford'u da geniş ve korunaksız yerinde duruyordu. Neden sonra tuhaflığın sırrını çözdüm. Mesele mutlak sessizlikti. Normalde bir çiftlik, içinde yaşayan türlü hayvanlardan ötürü bir ölçüde gürültülü olur, ama burada canlılığın

hiçbir belirtisi mevcut değildi. Horozlar ve domuzlar ne olmuştu? Diyelim ki Akeley'nin sahip olduğunu söylediği birkaç inek çayırda otluyordu, köpekler de elden çıkarılmıştı; her durumda tavukların gıdaklamaları ve domuzların homurtularının eksikliği olağandışıydı.

Patikada fazlaca oyalanmadım, daha fazla tereddüt etmeden açık kapıdan içeri girip kapıyı ardımdan kapadım. Bunu başarmak azımsanmayacak bir psikolojik çaba gerektirmişti, bir kez içeride kapalı kalınca acilen dışarı çıkmak geldi içimden. Mekân, görsel olarak tekinsiz bir şeyler çağrıştırmıyordu; aksine, geç koloni tarzı koridor oldukça zevkli ve güzeldi, burayı dekore etmiş olan adamın görgüsünü ortaya koyuyordu. Kaçıp gitmek istememi sağlayan şey belli belirsizdi, tarif edemiyordum. Belki duyduğumu sandığım tuhaf bir kokuydu sebep, gerçi, bu eski çiftlik evlerinin en iyilerinde bile küfe benzer kokular yaygındı, biliyordum.

VII

Bu muğlak endişelerin beni ele geçirmesine izin vermeyecektim, Noyes'in sözlerini hatırlayarak sol tarafımdaki altı panelli pirinç mandallı kapıyı itip içeri girdim. Önümde açılan oda, beklediğim gibi karanlıktı, girer girmez garip kokunun burada daha kuvvetli olduğunu fark ettim. Aynı zamanda havada hafif, neredeyse düşsel bir ritim, bir titreşim var gibiydi. Bir anlığına, kapalı kepenklerden ötürü pek az şey görebildim, neden sonra mazeretli kuru bir öksürük, fısıltılı bir ses dikkatimi, uzakta, odanın daha karanlık bir köşesinde bulunan geniş dinlenme koltuğuna çekti. Odanın gölgeli derinliğinde, bir adamın bembeyaz yüzünün ve ellerinin belli belirsiz şeklini gördüm, hızla, konuşmaya çalışan silüetle selamlaşmak için odanın öbür ucuna geçtim. Oda loş olmasına rağmen, gördüğümün ev sahibi olduğunu anladım. Fotoğrafını defalarca incelemiştim, düzgün kesilmiş kır sakalı, hava şartlarının sertleştirdiği yüzü tanımamak mümkün değildi.

Fakat tekrar bakınca, teşhisim üzüntü ve kaygıyla birleşti çünkü şüphesiz, bu hasta bir adamın yüzüydü. Bu gergin, katı, hareketsiz ifadenin ve gözünü kırpmayan, donuk bakışların ardında, astımdan fazla bir şeyin yattığını hissediyordum; korku dolu deneyimlerinin onu ne kadar etkilemiş olabileceğini düşündüm. Yaşadıkları, bilinmezi araştıran bu gözüpek adamdan daha genç birini bile yıldırmaya yetmez miydi? Korkarım, aniden gelen tuhaf rahatlayış, onu genel bir çöküntüden kurtarmaya geç kalmıştı. Kucağında duran güçsüz ellerinin, çolak, cansız duruşunda acınası bir şey vardı. Üzerine oturmayan bir sabahlık giymişti, başının etrafını ve boynunu dolaşan açık sarı bir eşarp ya da başlık takmıştı.

Sonra, beni selamladığı kesik fısıltıya benzer sesle bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ettim. Başta anlaşılması zor bir fısıltıydı, kır bıyığı dudak hareketlerini gizliyordu, sesinin tınısındaki garip-lik rahatsız ediciydi ama dikkatimi topladım ve hayret ki meramını anlayabildim. Aksanı hiç kırsal değildi, dili, yazışmalarımızdan yola çıkarak beklediğimden daha cilalıydı.

"Bay Wilmarth, değil mi? Ayağa kalkmayışımı affediniz. Bay Noyes'in söylemiş olacağı gibi çok hastayım; fakat sizi yine de buraya çağırmazlık edemedim. Son mektubumda yazdığım gibi, konuşulacak çok şey var, yarın kendimi daha iyi hissettiğimde anlatacağım. Onca mektubun ardından sizinle şahsen tanıştığıma çok memnunum. Dosya yanınızda, değil mi? Fotoğraflar ve ses kaydı da? Noyes bavulunuzu koridora koydu, görmüşsünüzdür. Bu gece korkarım ki, büyük ölçüde kendi işlerinizi kendiniz göreceksiniz. Odanız üst katta, bu odanın tam üzerinde, merdiven başında açık duran kapı da banyo kapısıdır. Salonda sizin için yemek hazırlandı, bu kapıdan çıkıp sağa dönünce göreceksiniz, istediğiniz zaman yiyebilirsiniz. Yarın daha iyi bir ev sahibi olacağım fakat şu anda zafiyet beni çaresiz bırakıyor.

"Kendinizi evinizde hissediniz, çantanızı alıp yukarı çıkmadan önce mektupları, fotoğrafları ve ses kaydını buraya, masanın üzerine bırakın. Onlar üzerine bu odada konuşuruz, fonografım şu köşede duruyor.

"Yo, yo, teşekkür ederim, benim için yapabileceğiniz pek bir şey yok. Bu yaşlılık marazlarına alışkınım. Gece olmadan tekrar gelip beni kısaca ziyaret edin, sonra istediğiniz zaman uyumaya gidersiniz. Ben burada dinleneceğim, belki hep yaptığım gibi geceyi burada uyuyarak geçiririm. Sabah olunca, konuşmamız gereken şeyleri konuşacak gücü toplamış olurum. Kuşkusuz, eldeki meselenin muazzamlığını anlıyorsunuz. Önümüzde, insanın bilime ve felsefeye dair kavrayışının çok ötesinde bulunan zaman, uzay ve bilgi uçurumları açılacak; bu, dünyada pek az kişiye nasip olmuştur.

"Einstein'ın haksız olduğunu, bazı nesne ve güçlerin ışık hızından daha yüksek hızlarda *hareket edebildiğini* biliyor muydunuz? Gereken yardımla, zamanda ileri geri hareket edebilmeyi, uzak geç-

mişteki ve gelecek çağlardaki dünyayı gerçekten *görüp hissedebilmeyi* umuyorum. Bu varlıkların bilimi ne kadar ileri götürdüğünü hayal edemezsiniz. Canlı organizmaların bedenleriyle ve zihinleriyle yapabileceklerinin sınırı yok. Diğer gezegenleri, hatta yıldızları ve galaksileri ziyaret edebilmeyi umuyorum. İlk yolculuk, Yuggoth'a, tümüyle bu varlıkların iskân ettiği en yakın gezegene yapılacak. Burası, güneş sistemimizin kıyısında, henüz dünya astronomlarının tanımadığı, garip, karanlık bir küre. Bunları size zaten yazmış olmalıyım. Doğru zaman gelince, varlıklar bize düşünce akımları yönlendirerek gezegenin keşfedilmesini sağlayacaklar ya da insanlar arasındaki müttefiklerinden biri bilim insanlarına, gezegene dair bir ipucu verecek.

"Yuggoth'ta büyük şehirler var; size göndermeye çalıştığım numuneye benzer siyah taşlarla inşa edilmiş sıra sıra balkonlu kuleleri var. O taş, Yuggoth'tan gelme. Güneş orada ancak bir yıldız kadar ışık veriyor ama yaratıkların ışığa ihtiyaçları yok. Onların duyuları farklı, daha hassas, evlerine ve büyük tapınaklarına pencere yapmıyorlar. Hatta ışık onları incitiyor ve kafalarını karıştırıyor çünkü zamanın ve uzayın ötesindeki karanlık kozmosta, yani esas kaynaklandıkları yerde hiç ışık yok. Yuggoth'u ziyaret etmek, zayıf bir adamı delirtecektir, ama ben yine de gidiyorum. O gizemli devasa köprülerin –varlıkların nihai boşluklardan çıkıp Yuggoth'a gelişlerinden çok önce nesli tükenmiş ve unutulmuş kadim bir ırkın inşaa ettiği köprüler– altından akan kara zift ırmakları, eğer aklını, gördüklerini anlatacak kadar uzun süre koruyabilirse, herhangi bir adamı Dante'ye ya da Poe'ya çevirecektir.

"Fakat unutmayın, mantar bahçelerinin ve penceresiz şehirlerin karanlık dünyası o kadar da korkunç değildir. Bir tek bize korkunç görünecektir. Muhtemelen, buraya, ilkel çağlarda ilk kez geldiklerinde, bizim dünyamız da varlıklara korkunç görünmüş olmalı. Bildiğiniz gibi, muhteşem Cthulhu'nun çağının bitmesinden çok önce buradaydılar, batık R'lyeh'in suların üzerinde durduğu halini hatırlıyorlar. Yerkürenin içine de girdiler, –insanların habersiz olduğu geçitler var, burada Vermont tepelerinde bile– orada, aşağıda bi-

linmez bir hayatın sürdüğü muazzam dünyalar var; mavi ışıklı K'n-yan, kızıl ışıklı Yoth ve kara, ışıksız N'kai. Korkunç Tsathoggua'nın geldiği yer de işte bu N'kai'dir, bilirsiniz, biçimsiz, kurbağaya benzer tanrısal varlık; Pnakotic Yazmalarında, *Necronomicon*'da ve Atlantisli yüksek-rahip Klarkash-Ton'un muhafaza ettiği Commoriom mitosunda bahsi geçer.

"Fakat, tüm bunlardan daha sonra bahsedelim. Artık saat 4'ü ya da 5'i bulmuştur. En iyisi çantanızdan malzemeleri getirin, bir şeyler yiyin, sonra rahatça konuşabilmemiz için yanıma geri gelin."

Yavaşça döndüm ve ev sahibimin sözünü dinledim; bavulumu alıp arzu ettiği nesneleri çıkardım, nihayet bana ayrıldığı söylenen odaya çıktım. Belleğimde, yol kenarında gördüğüm pençe izlerinin taze anısıyla, Akeley'nin uzun uzun, fısıltıyla söylediği sözlerin üzerimdeki etkisi garipti; bu mantarımsı yaşam türünün bilinmez dünyasına –yasaklı Yuggoth'a– olan aşinalığının ipuçlarını görmek tüylerimi iyice diken diken ediyordu. Akeley'nin rahatsızlığı beni çokça üzmüştü ama itiraf etmeliyim, boğuk fısıltısı, acınası olduğu kadar nefret doluydu. Keşke Yuggoth'a ve onun karanlık sırlarına karşı böyle şeytani bir heves duyuyor olmasaydı!

Odam, hoş ve zevkli dekore edilmişti, küf kokusu da o tuhaf titreşim de burada yoktu, valizimi bırakıp Akeley'yle görüşmek ve benim için hazırlanmış öğlen yemeğini yemek için tekrar aşağı indim. Salon çalışma odasının hemen yanındaydı, mutfağın da aynı yönde biraz ötede olduğunu gördüm. Yemek masasında, beni çeşit çeşit sandviçler, kek ve peynirler bekliyordu, masada duran termosa ve fincana bakılırsa sıcak kahve de ihmal edilmemişti. Makbule geçen yemeğin ardından kendime bolca kahve koydum ama damak tadı bu detayda bir yanılgıya uğramıştı, ilk yudumda ağzıma gelen nahoş, buruk tattan sonra daha fazla içmedim. Öğlen yemeği boyunca, yan odada, karanlıkta, büyük koltukta tek başına, sessizce oturan Akeley'yi düşündüm. Bir kez, benimle yemesini rica etmek için yanına gittim ama fısıldayarak henüz yiyemeyeceğini söyledi. Neden sonra, uykuya dalmasından hemen önce, süt tozu içecekti, o gün yiyeceği tek şey buydu.

Yemekten sonra, bulaşıkları kaldırıp eviyede yıkamakta ısrarcı oldum, içemediğim kahveyi de dökmüş bulundum. Karanlık çalışma odasına döndüm, ev sahibimin bulunduğu köşeye bir sandalye çekerek oturdum ve onun konuşmaya gönüllü olduğu şeyleri dinlemek üzere hazırlandım. Mektuplar, fotoğraflar ve ses kaydı hâlâ büyük orta masada duruyordu fakat onlara hiç değinmedik. Çok geçmeden, tuhaf kokuyu ve sıradışı titreşim hissini de unuttum.

Akeley'nin bazı mektuplarında, özellikle en uzun ve kapsamlı ikinci mektubunda ağzıma almaya ya da kâğıda dökmeye cüret edemeyeceğim bazı şeyler olduğunu söylemiştim. Bu çekince, ıssız ve perili tepelerin arasında, o karanlık odada o gece fısıldanan şeyler için de, üstelik daha şiddetli biçimde geçerli. O boğuk sesin önüme serdiği kozmik dehşetlerin kapsamı hakkında ipucu vermeyi bile başaramam. O, önceden de bu berbat şeyleri biliyordu fakat Dışarıdan Gelenler'le yaptığı anlaşmanın ardından öğrendikleri aklıselimin kaldırabileceğinden fazlaydı. Bugün bile, nihai sonsuzluğun yapısı, boyutların dizilimi, kıvrımlar, açılar, maddi ve yarı maddi elektronik düzenden müteşekkil süper-kozmosu oluşturan kozmos atomlarının birbirine bağlandığı bitimsiz zincirde, bizim bildiğimiz uzay-zaman kozmosunun korku dolu konumu hakkında ima ettiği şeylere inanmayı reddediyorum.

Temel varoluşun sırlarına böyle tehlikeli biçimde yaklaşmış aklı başında bir adam yoktur, biçimi, gücü ve simetriyi aşan kaosun içinde mutlak yok oluşa böylesine yaklaşan organik bir beyin olmamıştır. Cthulhu'nun *ilk* olarak nereden geldiğini ve tarihin geçici yıldızlarının yarısının niçin parlamaya devam ettiklerini öğrendim. Macellan Bulutları'nın ve küre nebulaların sırrını –öğretmenimin korkuyla sessizleşmesine yol açan ipuçlarından– anladım, bir de ezeli ve ebedi Tao alegorisinin gizlediği kara gerçeği. Doel'lere dair gerçekler ortaya çıktı, Tindalos Köpekleri'nin (kaynağını değilse de) özü bana açıklandı. Yılanların Babası Yig efsanesi, artık mecazi bir öykü değildi, köşeli uzayın ötesinde bulunan ve *Necronomicon*'un şefkatle Azathoth kisvesi altına gizlemiş olduğu nükleer kaostan bahsedilişini mide bulantısıyla karşıladım. Gizli mitolojilere dahil

en berbat kâbusların, antik ve orta çağ mistiklerinin en cüretkâr imalarını aşan, koyu, marazi bir nefretle dolu somut bir biçim almış olması şok ediciydi. Bu lanetli öyküleri ilk fısıldayanların, Akeley'nin Dışarıdan Gelenler'iyle görüşmüş olduklarını ve muhtemelen Akeley'nin şimdi gideceğini söylediği dışsal kozmik diyarları ziyaret etmiş olduklarını kaçınılmaz olarak çıkarsıyordum.

Kara Taş'tan bahsedildi, ne olduğundan ve ne anlama geldiğinden, taşın bana ulaşmamış olmasına seviniyordum. O hiyerogliflerle ilgili tahminlerimin hepsi doğruydu! Ne var ki, Akeley artık karşısına çıkan bu şeytani sistemle barışıktı; barışık ve korkunç uçurumda daha da ileri gitmeye hevesli... Bana yazdığı son mektuptan bu yana ne tür varlıklarla konuşmuş olduğunu, içlerinde, bahsettiği ilk aracı gibi insan olanların olup olmadığını merak ediyordum. Kafamın içindeki gerilim katlanılmaz boyutlara ulaştı, karanlık odadaki inatçı, tuhaf koku ve o sinsi titreşimle ilgili çılgınca teoriler kuruyordum.

Gece yaklaşıyordu, Akeley'nin önceki geceler hakkında yazdıklarını hatırlayınca titredim; ay doğmayacaktı. Çiftliğin, Karanlık Dağ'ın ayak basılmamış zirvesine varan sık ağaçlı yokuşun kuytusunda gizlenmiş olması da hiç hoşuma gitmiyordu. Akeley'den müsaade isteyerek küçük bir gaz lambasını yaktım, kıstım ve uzak bir rafa, Milton'ın hayaleti andıran büstünün yanına koydum; koyar koymaz da pişman oldum çünkü ışıkta, Akeley'nin gergin, hareketsiz yüzü ve gevşek elleri daha da olağandışı ve cesedimsi görünüyordu. Hareket kabiliyetini yarı yarıya yitirmiş görünüyordu, yalnız birkaç kez hızlıca başını salladığını görmüştüm.

Tüm söylediklerinin üzerine, ertesi güne sakladığı daha derin gizemlerin neler olabileceğini hayal edemiyordum ama en azından sabahın gündemini onun Yuggoth'a ve ötesine seyahati ile *benim de bu seyahate katılma olasılığımın* oluşturacağı anlaşılmıştı. Kozmik bir seyahatin teklif edilişine korkudan sıçrayarak tepki verişim onu eğlendirmiş olmalı, korkumu belli ettiğimde kafası şiddetle sarsıldı. Ardından bana nazikçe, insanın imkânsız görünen yıldızlararası boşlukta uçuşu başarabileceğini –ve geçmişte pek çok kez

başardığını– anlattı. Anlaşıldığı kadarıyla, *yolculuğu insanların tüm bedenleri yapmıyordu*, Dışarıdan Gelenler'in cerrahi, biyolojik, kimyasal ve mekanik dehası, insan beynini bağlı bulunduğu fiziki yapı olmaksızın taşımanın bir yolunu bulmuştu.

Bir beyni yerinden çıkarıp, canlı halde geride kalan organik parçaları hayatta tutmanın zararsız bir yolu vardı. Çıplak ve bütünlüğü bozulmamış beyin, Yuggoth'ta çıkarılan bir metalden yapılmış hava geçirmeyen bir silindirin içinde aralıklarla yenilenen bir sıvıya yerleştiriliyordu; kutudan çıkan elektrotlar, görme, işitme ve konuşmadan oluşan üç yaşamsal fonksiyonu yerine getiren girift aletlere bağlanıyordu. Kanatlı mantar varlıkların beyin silindirlerini uzayda taşımaları kolaydı. Sonra, medeniyetlerinin iskân etmiş olduğu gezegenlerde, kutuya konmuş beyinlere bağlanmaya uygun ayarlanabilir duyu enstrümanları bulabiliyorlardı; böylelikle biraz ayarlama yaparak, bu gezgin zihinlere, uzay-zaman sürekliliğinin içine ve ötesine yolculuklarının her bir durağında tastamam duyusal ve iletişim kurabilir bir yaşam (bedensiz ve mekanik olsa da) sunulabiliyordu. Bu neredeyse, yanında bir fonograf kaydı taşımak ve uygun bir fonografın bulunduğu her yerde kaydı oynatabilmek kadar kolaydı. Bu yöntemin başarısı su götürmezdi. Akeley korkmuyordu. Bu dâhice işlem tekrar tekrar başarıyla sonuçlanmamış mıydı?

İlk defa olarak hareketsiz, tükenmiş ellerden biri kendini kaldırdı ve odanın diğer tarafındaki yüksek bir rafı işaret etti. Orada, düzgünce sıralanmış bir düzine silindir duruyordu. Elli santim yükseklikte, çapları biraz daha dar, dışbükey ön yüzlerinde ikizkenar üçgen biçiminde hizalanmış üç tuhaf soket bulunan silindirler o güne dek görmediğim bir metalden yapılmışlardı. Bir tanesi, iki soketinden arka tarafta duran bir çift görme aletine bağlıydı. Ne işe yaradıklarını duymama bile lüzum yoktu, sıtmaya tutulmuş gibi titriyordum. Sonra elin daha yakın bir köşeye işaret ettiğini gördüm, burada, bazıları rafta silindirlerin yanında bulunan ikisine çok benzeyen teferruatlı birtakım aletler, kablolarla ve fişlerle birbirlerine bağlanmış duruyordu.

"Burada dört çeşit alet var, Wilmarth," diye fısıldadı ses, "Dört

çeşit, her biri üç duyuya karşılık, toplamda 12 parça yapar. Yukarıdaki silindirlerde dört çeşit varlık bulunuyor. Üçü insan, altısı, tüm bedeniyle uzay yolculuğunu yapamayan mantarımsı varlıklardan, ikisi Neptün'den, (Tanrım! Kendi gezegeninde bedeninin neye benzediğini görsen!) geri kalan canlılar da galaksinin dışında bulunan çok ilginç karanlık bir yıldızın merkezî mağaralarından geliyor. Round Hill'in altındaki ana karakolda arada sırada başka silindirler ve başka makineler bulabilirsin; bizim bildiklerimizden çok farklı duyulara sahip kozmos-dışı beyinlerin –en Dış Uzay'ın en uzak yerlerinden gelen kâşiflerin ve müttefiklerin beyinleri– konduğu silindirler ve onlara, hem kendilerine uygun hem de farklı farklı türlerdeki dinleyicilerin anlamasına elverişli izlenimler ve ifadeler kazandıran değişik türde makineler. Varlıkların farklı evrenlerdeki birçok ana karakolu gibi Round Hill de oldukça kozmopolit bir yer. Elbette bana, sadece daha sık rastlanan türler verildi deneyler için.

"Şimdi işaret edeceğim üç silindiri alıp masanın üzerine koy. Önünde iki cam lens bulunan uzun olanı, vakum tüpleri ve ses kartı olan kutuyu, bir de üzerinde metal disk olanı. Şimdi de üzerinde 'B-76' etiketi olanı al. Rafa ulaşmak için Windsor koltuğa basabilirsin. Ağır mı? Aldırma! 'B-67' yazdığından emin ol. Orada, üzerinde benim adım yazan, iki test aletine bağlı olan yeni, parlak silindire dokunma. B-67'yi yakındaki masaya, makineleri koyduğun yere koy, üç makinedeki tüm düğmeleri en sola getir.

"Lens makinesinin kablosunu en üstteki silindirin soketine bağla. Tüpü alt tarafta soldaki sokete bağla, disk cihazını da en dıştaki sokete. Şimdi, tüm makinelerin düğmelerini en sağa getir; önce lensi, sonra diski, sonra da tüpü. Oldu. Sana, bunun, senin benim gibi bir insan olduğunu söyleyebilirim. Yarın sana diğerlerini de göstereceğim."

Bugün hâlâ, o fısıltılara neden bir köle gibi boyun eğdim bilmiyorum. Akeley'nin deli mi yoksa akıllı mı olduğuna karar veremiyordum belki de. Daha önce olan onca şeyden sonra, her şeye hazırlıklı olmam gerekirdi ama bu mekanik maskaralık, çılgın mucitlerin, bilim insanlarının kuruntularına o kadar benziyordu ki,

doğruluğundan, az önce duyduklarımdan şüphe etmediğim kadar şüphe ediyordum. Fısıldayanın ima ettikleri insanın inancının ötesindeydi; diğer şeylerin, daha da ötede olmakla birlikte, daha az saçma görünmelerinin tek sebebi, somut kanıtlarla ispatlanmaktan çok daha uzak oluşları değil miydi?

Zihnim bu karmaşanın içinde yalpalarken, az önce silindire bağlanmış olan üç makineden aynı anda gelen bir hışırtı ve vızıltı duydum, kısa süre içinde sesi bütünüyle kesilen bir hışırtı ve vızıltı. Sanki bir şey olacaktı ama ne? Bir ses mi duyacaktım? Eğer öyleyse, bu sesin, bizi yakından gözetleyen ama gizlenmiş birinin, sinsice yapılmış bir telsiz düzeneğinden konuşmadığını bana ne kanıtlayabilirdi? Şimdi bile tam olarak ne duyduğuma ya da önümde olup bitenin ne olduğuna yemin etmeyi istemem. Fakat bir şeyler olduğu kesindi.

Kısaca ve açıkça ifade etmek gerekirse, tüplerin ve ses kutusunun bağlanmış olduğu makine konuşmaya başladı, değindiği hususlar ve sergilediği zekâ konuşanın gerçekten orada olduğuna ve bizi görüyor olduğuna şüphe bırakmıyordu. Ortaya çıkışındaki tüm detaylar itibariyle, ses yüksek, metalik, cansız ve bütünüyle mekanikti. Tonlamadan ve ifadeden yoksundu ama ölümcül bir kesinlikle ve niyetle cızırdamaya devam etti.

"Bay Wilmarth," dedi, "umarım sizi korkutmamışımdır. Bedenim, buranın yaklaşık 2,5 km doğusunda, Round Hill'de, canlandırıcı bir tedavi altında güvenle dinleniyor olsa da, ben de tıpkı sizin gibi bir insanım. Burada bizzat yanınızdayım, beynim şuradaki silindirin içinde duruyor, bu elektronik araçlar sayesinde görüyor, işitiyor, konuşuyorum. Bir haftaya, daha önce pek çok defa yaptığım gibi boşluğu katedeceğim ve Bay Akeley'nin de bana eşlik edeceğini umuyorum. Sizin de bize eşlik etmenizi arzu ederdim, sizi simaen ve gıyabınızda tanıyorum; ortak dostumuzla yazışmalarınızı sıkı sıkıya takip ettim. Ben, takdir edersiniz, gezegenimizi ziyaret eden yabancı varlıkların müttefiki olan insanlardan biriyim. Onlarla ilk olarak Himalayalarda tanıştım ve onlara pek çok şekilde yardım ettim. Karşılığında bana çok az sayıda kişinin sahip olduğu deneyimler kazandırdılar.

"Size, sekizi galaksimizin, ikisi bükümlü uzay-zaman evreninin dışında bulunan, içlerinde gezegenlerin, ışıksız yıldızların ve tanımlanması zor nesnelerin de bulunduğu tam otuz yedi farklı gök cismini ziyaret ettiğimi söylesem, inanır mısınız? Tüm bu yolculuklar bana en ufak bir zarar bile vermedi. Beynim, bedenimden öyle hassas yöntemlerle çıkarıldı ki, bu operasyona ameliyat demek kabalık olur. Ziyaretçi varlıkların bu çıkarma işlemini son derece kolay ve neredeyse normal hale getiren yöntemleri var; ayrıca insanın vücudu, beyin çıkarıldığında hiç yaşlanmıyor. Şunu da eklemeliyim ki beyin, bu mekanik aletler ve koruyucu sıvının arada sırada tazelenerek beyni beslemesi sayesinde neredeyse ölümsüz hale geliyor.

"Uzun lafın kısası, tüm kalbimle, Bay Akeley ile bana eşlik etmeye karar vermenizi umuyorum. Ziyaretçiler, sizin gibi bilgili kişilerle tanışmaya ve pekçoğumuzun hayalci bir cehalet içinde düşlemeye mecbur olduğumuz muhteşem boşluğu göstermeye can atıyorlar. Onlarla karşılaşmak başlangıçta tuhaf oluyor fakat eminim siz bunu önemsemeye tenezzül etmezsiniz. Sanırım Bay Noyes de bizimle gelecek, hani, sizi arabasıyla buraya getiren kişi. Yıllardır bizim saflarımızda, muhtemelen Bay Akeley'nin size gönderdiği kayıttan sesini tanımışsınızdır."

Ben şiddetle irkilince, konuşan, sözlerini tamamlamadan önce kısa bir ara verdi.

"Peki, Bay Wilmarth, meseleyi takdirinize bırakıyorum; şunu da ekleyeyim, folkloru ve garip şeyleri sizin kadar seven biri böyle bir şansı tepmemeli. Korkulacak hiçbir şey yok. Tüm safhalar tamamen acısız, ayrıca, duyuların bütünüyle mekanikleşmesi keyifli bir durum. Elektrotlar söküldüğünde, insan capcanlı, olağanüstü düşlerle dolu bir uykuya dalıyor.

"Şimdi, sizin için sakıncası yoksa, sohbetimizi yarına dek erteleyebiliriz. İyi geceler, siz yalnızca tüm düğmeleri sola çevirin; aynı sırayla olmasına lüzum yok, bir tek, lens makinesini son sırada kapayın. İyi geceler Bay Akeley, misafirimize iyi bakın! Düğmeleri kapamaya hazır mısınız?"

Hepsi buydu. Makine gibi itaat ettim; düğmelerin üçünü de

kapadım, olup biten her şeyin gerçekliğinden şüphe ediyordum, sersemlemiştim. Akeley fısıltılı sesiyle bana tüm cihazları olduğu gibi masanın üzerinde bırakmamı söylerken başım hâlâ dönüyordu. Olanlar üzerine herhangi bir yorum yapmaya kalkışmadı, zaten halihazırda ağır bir yük taşıyan yetilerim herhangi bir yorumu kaldıramazdı. Lambayı alıp odamda kullanabileceğimi söylediğini duydum, karanlıkta tek başına istirahat etmek istediğini düşündüm. Dinlenmesi de gerekirdi, akşamüstü ve akşamleyin konuşulanlar gücü kuvveti yerinde olan bir adamı bile tüketmeye yeterdi. Hâlâ sersem vaziyette, ev sahibime iyi geceler diledim ve yanımda çalışır durumda bir cep feneri olmasına rağmen lambayı da alıp üst kata çıktım.

O tuhaf kokan, belli belirsiz bir titreşim hissedilen alt kattaki çalışma odasından çıktığıma memnundum ama tabii, bulunduğum yeri ve tanışmakta olduğum güçleri düşününce berbat bir tehdit ve tehlike ile kozmik anormallik hissinden kaçamıyordum. Yabanıl, ıssız bölge, evin hemen ardında yükselen karanlık, gizemli bir ormanla kaplı tepe, yoldaki ayak izleri, karanlıkta fısıldayan hasta, hareketsiz adam, cehennemi silindirler ve makineler ve hepsinden çok garip bir ameliyat ve daha da garip bir seyahat teklifi; tüm bunlar, hepsi öylesine beklenmedik, öyle ani ve art arda üzerime gelmişti ki, irademi ezmiş, beni güçten düşürmüştü.

Rehberim Noyes'in, fonograf kaydındaki o korkunç Sabbat töreninde bulunan insan olduğunu öğrenmek özellikle şoke ediciydi, gerçi önceden sesinde üstü kapalı da olsa itici bir aşinalık sezmiştim. Başka bir şok, ne zaman durup onu düşünsem ev sahibime karşı tavrımdaki değişimdi; yazışmalarımızdan tanıdığım Akeley'yi içgüdüsel olarak sevmiştim ama şimdi içimi keskin bir mide bulantısıyla dolduruyordu. Hastalığı bende acıma uyandıracağı yerde tüylerimi diken diken ediyordu. Kaskatı, kıpırtısız, ceset gibiydi, o durmak bilmez fısıltı nefret doluydu, sanki bir insana ait değildi!

Fısıltının daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemediğini fark ettim; konuşanın bıyıklarının sakladığı hareketsiz dudaklarına rağmen, gizli bir güç barındırıyordu, bir astımlının hırıltılı konuşması

için ifadesi fazlasıyla güçlüydü. Odanın diğer ucundayken bile söylenenleri anlayabiliyordum, bir-iki defa, zayıf ama içe işleyen sesin, zafiyet yerine bilinçli bir bastırmanın eseri olduğunu hissettim; sebebini ise çıkaramıyordum. İlk kelimeden itibaren sesin tınısında rahatsız edici bir şey hissetmiştim. Şimdi geri dönüp düşününce, bu izlenimi bilinçaltı bir aşinalığa yoruyorum, tıpkı Noyes'in sesini örtük biçimde meşum kılan aşinalık gibi. Fakat sesin çağrıştırdığı şeyle nerede ve ne zaman karşılaşmış olabileceğimi bilemiyorum.

Kesin olan bir şey vardı; burada bir gece daha geçirmeyecektim. Bilimsel şevkim korku ve iğrenme arasında kaybolup gitmişti, bu marazi, gayritabii keşifler ağından kaçmak isteğinden başka bir şey hissetmiyordum. Artık yeteri kadar bilgi sahibi olmuştum. Kozmik bağlantıların varlığı pekâlâ doğruydu fakat bunlar normal insanların kurcalayacağı şeyler değillerdi.

Kâfir etkiler sanki etrafımı sarmıştı, duyularımı boğarcasına üzerime çullanıyordu. Uykunun söz konusu olamayacağına karar verdim; o yüzden yalnızca lambayı söndürüp üzerimde giysilerimle kendimi yatağa attım. Saçmaydı belki ama bilinmez bir acil duruma karşı tetikteydim; sağ elimle yanımda getirdiğim tabancayı, sol elimle cep fenerini sıkıca kavramıştım. Aşağıdan tek bir ses bile gelmiyordu; ev sahibimin karanlıkta ceset katılığında oturmakta olduğunu hayal edebiliyordum.

Bir saat tıkırtısı duydum, bu sesin normalliğine müteşekkirdim. Gerçi ses bana bu bölgeye dair beni rahatsız eden başka bir şeyi hatırlatıyordu; ortalıkta hiç hayvan olmayışını. Burada çiftlik hayvanlarının bulunmadığı kesindi, şimdi de vahşi canlıların alışık olunan gece gürültülerinin yokluğunu fark etmiştim. Gözden uzak derelerin sinsi tıkırtısı dışında, sessizlik anormaldi –yıldızlararası saha gibi sessiz–, bölgeye yıldızlardan gelen hangi bela musallat olmuştu merak ediyordum. Eski efsanelerden hatırladığım kadarıyla, köpekler ve diğer hayvanlar, Dışarıdan Gelenler'den her zaman nefret etmişlerdi, yoldaki izlerin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

VIII

Beklenmedik biçimde daldığım uyku ne kadar sürdü ya da ardından gelenlerin ne kadarı rüyaydı sormayın. Size bir noktada uyandığımı ve bazı şeyler görüp düyduğumu anlatırsam, aslında uyanmamış olduğumu, evden kaçıp eski Ford'un bulunduğu kulübeye denk gelişime ve o kadim aracı deli gibi, amaçsız bir yarış içinde sürerek tekinsiz tepelere giden ve –saatlerce sarsıntılı ve dolambaçlı ormanlık labirentlerde geçen saatlerin ardından– beni Townshend olduğunu öğrendiğim kasabaya ulaştıran yola çıkışıma dek olup biten her şeyin rüya olduğunu söyleyeceksiniz.

Ayrıca, tabii ki, anlattığım diğer her şeyi görmezden geleceksiniz; tüm fotoğraflar, ses kayıtları, silindir ve makine sesleri ve buna benzer diğer kanıtların, ortadan kaybolan Henry Akeley'nin bana oynadığı bir kandırmacadan ibaret olduğunu söyleyeceksiniz. Hatta Akeley'nin kendisi gibi eksantrik kişilerle birlik olup saçma ve detaylı bir oyun oynamış olduğunu ima edeceksiniz, Keene'de ekspres gönderiyi kendisi geri çekmiş olmalı, Noyes'e o korkutucu ses kaydını da o yaptırmış olmalı. Öte yandan, Noyes'in kimliğinin bugün hâlâ belirlenememiş olması tuhaf; Akeley'nin evine yakın köylerde kimse onu tanımıyor, oysaki bu bölgeyi sıklıkla ziyaret etmiş olmalıydı. Keşke durup arabasının plaka numarasını almış olsaydım diyorum ama belki de böylesi daha iyidir. Çünkü sizin söyleyebileceğiniz her şeye, hatta bazı zamanlarda kendime de telkin etmeye çalıştığım şeylere rağmen, neredeyse el değmemiş olan o tepelerde tiksindirici, yabancı varlıkların bulunduğunu ve bu varlıkların insanlar arasında, casusları ve temsilcileri olduğunu biliyorum. Bu

varlıklardan ve temsilcilerinden mümkün olduğunca uzakta olmak, gelecekteki hayatımdan tek beklentim.

Hummalı hikâyem şerifin ekibini çiftliğe sevk ettiğinde, Akeley'nin iz bırakmadan ortadan kaybolmuş olduğu anlaşıldı. Üzerine büyük gelen robdöşambrı, sarı eşarbı ve ayak bandajları çalışma odasında, köşede duran uzanma koltuğunun yanında bulundu, diğer eşyalarının da kendisiyle birlikte yok olup olmadığı tespit edilemedi. Köpekler ve büyükbaş hayvanlar gerçekten kayıptı ve evin dışında ve iç duvarların bazılarında kurşun delikleri görüldü ama bundan başka olağandışı bir şey yoktu. Silindirler ve makineler yoktu, çantamda getirdiğim kanıtların hiçbiri mevcut değildi, tuhaf kokudan ve titreşim hissinden eser kalmamıştı, yoldaki izler silinmişti, son gelişimde fark ettiğim sorunların hiçbirinden bir emare yoktu.

Kaçışımın ardından bir hafta Brattleboro'da kaldım, Akeley'yle tanışmış olan her türden insanla konuştum; neticede, hadisenin hayal ya da hezeyan ürünü olmadığına ikna oldum. Akeley'nin köpekler, mermiler ve çeşitli kimyasallardan oluşan tuhaf alışverişleri ve telefon kablolarının kesilmiş olması kayıt altındaydı, California'da yaşayan oğlu da dahil onu tanıyan herkes, arada sırada garip araştırmalarından bahsedişinde bir tutarlılık olduğunu onaylıyordu. Sağduyu sahibi yurttaşların bazıları onun deli olduğuna inanıyordu; ortaya koyduğu tüm kanıtların sinsice düzenlenmiş bir oyun, hatta eksantrik işbirlikçilerin özendirmesinin sonucu olduğunu söylüyorlardı; ama daha düşük seviyeli taşralılar Akeley'nin söylediklerini detayıyla destekliyordu. Bazı köylülere fotoğrafları ve kara taşı göstermişti, ses kaydını dinletmişti; köylülere göre ayak izleri ve vızıltılı ses atalardan kalma efsanelerde anlatılanın aynıydı.

Ayrıca, kara taşı bulmasının ardından Akeley'nin evinin etrafında şüpheli manzaraların ve seslerin arttığını da söylüyorlardı; bu olaylar sıklaştıkça Akeley'nin evine postacıdan ve bazı çetin ceviz kişilerden başkası uğramaz olmuştu. Karanlık Dağ ve Round Hill adı periliye çıkmış yerler olduklarından ikisini de etraflıca keşfetmiş olan birine rastlamadım. Arada sırada ortadan kaybolan yerlilerin kaydedilmiş hikâyeleriyle, bölgenin tarihi boyunca karşılaşılıyordu,

bunlara şimdi Akeley'nin mektuplarında bahsettiği yarı-derbeder Walter Brown da katılmıştı. West River'daki taşkın sırasında garip cesetlerden birini gözleriyle görmüş olan bir çiftçiye bile rastladım, ama anlattığı hikâye öyle karışıktı ki hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyordu.

Brattleboro'dan ayrıldığımda Vermont'a bir daha gitmemeye karar verdim, kararımdan dönmeye de niyetim yok. O yabanıl tepeler hiç şüphesiz korkunç bir kozmik ırkın ileri karakolu. Tam da söylendiği gibi, Neptün'ün ötesinde dokuzuncu bir gezegenin bulunmasından bu yana bu gerçek daha az şüphe götürüyor. Astronomlar, farkında olmadıkları korkunç bir isabetle, bu yeni cisme Plüton* adını verdiler. Ben, bunun gecenin ele geçirmiş olduğu Yuggoth gezegeni olduğunu düşünüyorum ve dehşetengiz sakinlerinin tam da bu zamanda ve bu şekilde açığa çıkmasına *niçin* karar vermiş olabileceklerini düşündükçe titriyorum. Şeytani varlıkların dünyaya ve dünyada yaşayanlara zarar verecek yeni bir hedefe yönelik hareket etmediklerini boş yere kendime telkin etmeye çalışıyorum.

Çiftlikte geçen o berbat gecenin sonunu hâlâ anlatmadım. Söylediğim gibi, bir noktada rahatsız bir uykuya daldım, içinden korku dolu manzalar geçen rüya parçalarının olduğu bir uyku. Beni neyin uyandırdığını hâlâ bilmiyorum, fakat uyandığımdan eminim. Yarım yamalak da olsa ilk izlenimim, koridorda odamın kapısına denk gelen yerde sinsice gıcırdayan tahtaların sesi ve kapının kilidinin beceriksizce zorlanmasından gelen boğuk ses oldu. Bu sesler aniden kesildi ve alt kattaki çalışma odasından gelen konuşmaları açık seçik biçimde duymaya başladım. Birkaç konuşmacı vardı ve aralarında hararetli bir tartışma geçiyordu.

Birkaç saniyenin sonunda artık büsbütün uykum açılmıştı, kulağıma gelen sesler, uykunun her türlüsünü imkânsız kılacak türdendi. Seslerin tonu tuhaf biçimde çeşitliydi, o lanetli ses kaydını dinlemiş olan hiç kimse, en azından iki sesin kimlere ait olduğu konusunda herhangi bir şüphe besleyemezdi. Bu fikir korkunç olsa

* Klasik mitolojide Yeraltı tanrısı, Hades'e sonradan verilmiş adlardan biri. *—çn*

da uzayın uçurumlarından gelen isimsiz varlıklarla aynı çatının altında olduğumu biliyordum. Çünkü o iki ses şüphe götürmez biçimde, Dışarıdan Gelenler'in insanlarla iletişim kurarken kullandıkları o kâfirce vızıltıydı. Sesler birbirinden ayırt edilebiliyordu; tınıları, aksanları ve tempoları birbirinden farklıydı ama aynı lanet olası türe aittiler.

Üçüncü bir ses ise kesinlikle, silindirlerdeki müstakil beyinlerden birine bağlı mekanik konuşma aletine aitti. Vızıltıların kime ait olduğu konusunda şüphe olmadığı gibi, bu ses de şüphe götürmüyordu; akşamki cansız, metalik ve yüksek ses, sesin vurgusuz, ifadesiz hırıltısı, gayrişahsi kesinliği ve hesaplılığı unutulacak gibi değildi. Bir süre, bu hırıltının ardındaki zihnin, önceden benimle konuşmuş olan zihin olduğundan şüphe etmedim, ama sonra düşününce aynı mekanik konuşma cihazına bağlandığında *herhangi* bir beynin aynı sesle konuşacağını fark ettim; olası farklar yalnızca, dil, ritim, hız ve telaffuzla ilgili olabilirdi. Tekinsiz konuşmayı iki insanın sesi tamamlıyordu; biri tanımadığım ama belli ki köylü olan bir adamın kaba konuşması, diğeri, kısa zaman önce rehberim olan Noyes'in kibar Boston aksanlı sesi.

Oldukça sağlam inşa edilmiş zemin, aşağıdan gelen sesleri çok az geçiriyordu; duyduklarımı çözmeye çalışırken, kulağıma çalınan sürtünme ve hışırtılardan, odanın içinin, sesini ayırt edebildiklerimden daha fazla sayıda canlı varlıkla dolu olduğu intibasından vazgeçemiyordum. Sürtünme sesini tam olarak tarif etmek imkânsız çünkü pek az şeyle karşılaştırılabiliyor; nesneler arada sırada bilinçli varlıklar gibi odanın içinde oradan oraya gidiyor gibiydi; ayak seslerinde sert yüzeyde gevşek bir patırtıya benzer; kemikle sert kauçuğun, birbiriyle uyumsuz iki nesnenin temasından doğan sesi andıran bir şey vardı. Daha somut olmakla birlikte gerçeğe daha uzak bir karşılaştırma; kıymıklı tahtadan gevşek ayakkabılar giymiş insanlar, geniş, cilalı zeminde ayaklarını sürüyüp yere sürterek dolanıyorlardı sanki. Bu sesleri çıkaran şeylerin ne olduklarına ve nasıl göründüklerine dair fikir yürütmeyi istemiyordum bile.

Çok geçmeden, konuşulanları kesintisiz olarak duyup anlama-

nın imkânsız olduğunu gördüm. Özellikle mekanik konuşma cihazı tarafından söylenen –Akeley'nin ve benim isimlerimizin de aralarında bulunduğu– bazı kelimeler arada sırada kulağıma çalınıyordu. Fakat bunlardan bir anlam çıkarmak, süreklilik gösteren bir bağlam olmadığı için mümkün olmuyordu. Bugün, o kelimelerden kesin çıkarsamalar yapmayı reddediyorum, üzerimde o gece gösterdikleri etki de bir *aydınlanmadan* değil *varsayımdan* ileri geliyordu. Aşağıda, korkunç ve anormal bir meclisin toplanmış olduğuna emindim, rezil sohbetlerinde ne konuşulduğunu ise bilemiyordum. Akeley'nin, Dışarıdan Gelenler'in dostane tavrıları konusunda verdiği tüm güvencelere rağmen, içimin kötücül ve kâfirane olana dair bu tartışmasız hisle dolması tuhaftı.

Sabırla dinledikçe, sesleri birbirinden açıkça ayırt etmeye başladım, seslerin söylediklerinin çok azını anlıyor olsam da. Daha çok, konuşanların bazılarına ait tipik duyguları anlıyor gibiydim. Mesela, vızıltılı seslerden birisi, açıkça bir otorite figürüne aitti. Mekanik ses ise, suni yüksekliğinin ve anonimliğinin yanında bir tabiiyet ve baş eğme konumundaydı. Noyes'in vurguları ise arabulucu bir tondaydı. Diğerlerini yorumlamayı başaramıyordum. Akeley'nin tanıdık fısıltısını duymamakla birlikte öyle bir sesin sağlam zeminden geçip bana ulaşamayacağı aşikârdı.

Kopuk kopuk duyduğum sözleri ve bazı sesleri, konuşmacıları da anladığım şekilde belirterek yazmaya çalışacağım. Duyduğum seslerden anlaşılır olanlar en başta mekanik konuşma cihazına aitti.

(Konuşma cihazı)

"... başıma bu işleri ben açtım ... kayıtları ve mektupları geri gönderdim ... bir son ver ... görmek ve duymak ... size lanet olsun ... kimliksiz bir güç, her şeye rağmen ... taze ... parlak silindir ... Ulu Tanrım..."

(Vızıltılı Seslerin İlki)

"... burada durduğumuz zaman ... küçük ve insan ... Akeley ... beyin ...söylüyor..."

(Vızıltılı Seslerin İkincisi)

"... Nyarlathotep... Wilmarth ... ses kaydı ve mektuplar ... ucuz bir hile..."

(Noyes)

"....(telafuzu zor bir kelime; muhtemelen *N'gah-Kthun*)... zararsız ... barış ... birkaç hafta ... teatral ... ben size söylemiştim..."

(Vızıltılı Seslerin İlki)

"... sebepsiz yere ... ilk plan ... etkiler ... Noyes izleyebilir ... Round Hill ... taze bir silindir ... Noyes'in arabası..."

(Noyes)

"... pekâlâ ... hepsi sizin ... buralar ... durun ... burada..."

(Tüm sesler aynı anda konuşuyor, ne dedikleri ayırt edilemiyor.)

(Pek çok ayak sesi; o gevşek sürüklenme ve patırtı da dahil.)

(Bir arabanın motoru çalışıyor, araba ayrılıyor)

(Sessizlik)

İşte orada, şeytani tepeler arasındaki tekinsiz çiftliğin üst katındaki yatakta, üzerimde tüm kıyafetlerimle, bir elimde tabancayı diğer elimde cep fenerini sıkıca kavramış, kaskatı halde yatarken kulaklarımla duyduklarımın özü buydu. Söylediğim gibi artık tamamen uyanıktım ama son seslerin yankısı da kesildikten sonra dahi uzun bir süre beni olduğum yere mıhlayan gizemli bir felç hali vardı üzerimde. Aşağıda bir yerde bulunan antik, ahşap Connecticut saatinin tıkırtısını duydum ve nihayet uyuyan birinin belli belirsiz horultusu kulağıma çalındı. Akeley herhalde o konuşmaların ardından uyuyakalmıştı, eğer öyleyse ona hak veriyordum doğrusu.

Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemiyor, karar veremiyordum. Zaten, önceki bilgilerimin beni inandırmış olabileceği şeylerin dışında ne duymuştum ki? Dışarıdan Gelen isimsizlerin çiftliğe serbestçe girip çıktıklarını bilmiyor muydum? Muhtemelen Akeley, beklenmedik bir ziyarete bu kez hazırlıksız yakalanmıştı. Yine de o kesik kesik duyduğum konuşmalardaki bir şey kanımı donduruyordu, en berbat, en dehşetli şüpheleri uyandırıyor, gözlerimi açıp,

tüm bunların rüya olduğunu ispatlamayı istememe yol açıyordu. Sanırım, o sırada bilinçaltım, bilinçli zihnimin henüz anlayamamış olduğu bir şeyleri anlamıştı. Peki ya Akeley'ye ne demeli? O benim dostum değil miydi, bana bir zarar gelecek olsa buna karşı koymaz mıydı? Aşağıdan gelen huzurlu horultu, aniden yoğunlaşmış olan korkularımla dalga geçiyor gibiydi.

Akeley, kendi iradesi dışında, beni ses kayıtları, fotoğraflar ve mektuplarla birlikte buraya çekmek için yem olarak kullanılmış olabilir miydi? O varlıklar, ikimizi de çok şey bildiğimiz için ortak bir felakete uğratmak istiyor olmasınlardı? Tekrar, Akeley'nin sondan bir önceki mektubu ile son mektubu arasında geçen zamanda meydana gelen ani ve keskin tavır değişikliğini düşündüm. İçgüdülerim bana bir şeylerin fena halde yanlış olduğunu söylüyordu. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Reddettiğim o buruk kahve gizli, bilinmeyen bir varlığın beni zehirleme teşebbüsü değil miydi? Bir an önce Akeley'yle konuşmalı, aklını başına getirmeliydim. Kozmik aydınlanma vaatleriyle onu hipnotize etmişlerdi, ama şimdi sağduyunun sesini dinleyecekti. Çok geç olmadan bu işten sıyrılmalıydık. Özgürlüğe giden yolu açmaya onun iradesi yeterli değilse, ona yardımcı olacaktım. Onu buradan ayrılmaya ikna edemezsem bile ben gitmeliydim. Herhalde Ford'unu ödünç alıp Brattleboro'da bir garajda bırakmama izin verirdi. Tehlike geçmiş varsayıldığı için kapısı açık duran barakada durduğunu fark etmiştim, öye sanıyorum ki kullanılmaya hazır bekliyordu. Akşamki sohbet boyunca ve sonrasında Akeley'ye karşı hissettiğim o anlık soğukluktan eser yoktu şimdi. O da benimkine benzer bir durumdaydı, birbirimize yardım etmeliydik. Rahatsızlığının da farkında olarak, onu tam da bu anda uyandırmak hoşuma gitmiyordu fakat buna mecburdum; hal böyleyken burada sabaha dek kalamazdım.

Sonunda kendimde kımıldayacak gücü buldum, iyice gerinerek kaslarıma tekrar hâkim olmayı denedim. Niyetlenmiş değil içgüdüsel bir dikkatle kalktım, şapkamı bulup başıma geçirdim, valizimi aldım ve fenerin yardımıyla basamakları indim. Öyle gergindim ki sol elimle hem feneri hem de valizi taşımaya çalışarak tabancayı

hâlâ sıkı sıkı sağ elimde tutuyordum. Benden başka evde bulunan tek kişiyi uyandırmaya gittiğim halde niçin bu tedbirlere gerek görüyordum bilmem.

Parmak ucumda gıcırdayan basamakları inerken, horultunun sahibini daha iyi duyabildim ve daha önce girmemiş olduğum soldaki oturma odasında bulunduğunu anladım. Sağ yanımda, önceki seslerin kaynağı olan çalışma odası karanlık bir ağız gibi duruyordu. Oturma odasının açık kapısını iterek içeri girdim ve fenerin ışığıyla horultunun kaynağını buldum ve ışığı uyuyan kişinin yüzüne tuttum. Tutar tutmaz da ışığı çekip, kedi gibi yürüyerek geriledim, bu defa tedbir, içgüdüsel olduğu kadar hesaplıydı da. Çünkü kanepede uyuyan, Akeley değil, rehberim Noyes'ti.

İşin aslının ne olduğunu tahmin edemiyordum fakat sağduyu, herkesi ayaklandırmadan önce mümkün olduğunca çok bilgi edinmemin makul olacağını söylüyordu. Tekrar koridora çıkarak, Noyes'i uyandırma ihtimalini düşürmek için oturma odasının kapısını sessizce kapadım. Ardından, temkinli bir şekilde karanlık çalışma odasına girdim, Akeley'yi, en sevdiği oturma yeri olan köşedeki geniş koltukta uyur ya da uyanık vaziyette bulmayı bekliyordum. İlerlerken, el fenerimin ışığı büyük orta masaya denk geldi, üzerindeki, görme ve duyma cihazlarının bağlı olduğu ve hemen bağlanmaya hazır konuşma cihazının da yakınında duran cehennemi silindirlerden birini aydınlattı. O dehşetengiz konuşma esnasında duyduğum kavanoza konmuş beyin bu olmalıydı; bir anlığına konuşma cihazını bağlamaya ve söyleyeceklerini duymaya yönelik sapık bir istek duydum.

Beyin, oradaki varlığımdan o sırada bile haberdar olmalı diye düşündüm, görme ve duyma cihazları, fenerimin ışınların ve ayağımın altındaki zeminin gıcırtılarını kaçınılmaz olarak ele veriyor olmalılar. Neticede, cihazlara dokunmaya cesaret edemedim. Üzerinde Akeley'nin ismi yazılı olan yeni, parlak silindirdi bu, akşam onu rafta görmüştüm, ev sahibim ona dokunmamamı söylemişti. O ânı tekrar düşününce, korkaklığıma, cihazın konuşmasına fırsat verme cesaretini göstermediğime pişmanım.Tanrı bilir ne gizemleri,

ne korkunç şüpheleri ve kimin kim olduğuna dair soruları açıklığa kavuşturacaktı. Öte yandan, bunu yapmamış olmam, merhametli bir davranış da sayılabilir.

Işığı masadan Akeley'nin bulunduğunu düşündüğüm köşeye çevirdim ve şaşırarak, koltukta uyuyan ya da uyanık bir insanın olmadığını gördüm. Koltuktan yere tanıdığım sabahlık dökülüyordu, yakında, yerde sarı eşarp ve tuhafıma giden geniş ayak bandajları duruyordu. Akeley'nin nereye gitmiş olduğunu ve hastalığı sırasında giymiş olduğu kıyafetleri niçin geride bıraktığını kestirmeye çalışarak tereddüt ederken, o garip kokunun ve titreşim hissinin odada artık mevcut olmadığı fark ettim. Bunlar en başta nereden geliyorlardı? Titreşimi ve kokuyu yalnızca Akeley'nin civarındayken duyumsadığımı hatırladım. Onun oturduğu yerde en keskin şekilde hissediliyordu, o odada yokken ya da kapının hemen dışında koku ve titreşim de yoktu. El fenerini karanlık çalışma odasında gezdirerek ve olayların geldiği durumu açıklamak için zihnimi zorlayarak bir an durakladım.

Keşke, ışığın yeniden boş koltuğu aydınlatmasına mahal vermeden, sessizce oradan ayrılmış olsaydım! Hayır, sessizce ayrılamadım, koridorun diğer yanında uyumakta olan nöbetçiyi uyandırmasa bile mutlaka rahatsız etmiş olan boğuk bir feryatla kaçtım. Bu feryat ile Noyes'in aralıksız horultusu, kara ormanla kaplı uçurumun altında bulunan o marazi çiftlik evinde, o ıssız yeşil tepeler ile hayaletli köy yerinin lanet okuyan dereleri arasındaki o kozmos-ötesi dehşet odağında duyduğum son sesler oldu.

Çılgın kaçışım sırasında el fenerini, valizi ve tabancayı düşürmemiş olmam bir mucize ama bunların hiçbirini kaybetmemeyi başardım. O odadan ve o evden daha fazla gürültü etmeden çıkmayı, kendimi ve eşyalarımı barakada duran eski Ford'a atmayı, antik motorunu çalıştırıp karanlık, aysız gecede bilinmez bir güvenli yere doğru yola koyulmayı başardım. Ardından gelen yolculuk, Poe'yu, Rimbaud'yu ya da Doré'nin çizimlerini andıran bir hezeyan yapıtıydı ama nihayet Townshend'e vardım. İşte bu kadar. Akıl sağlığım hâlâ yerindeyse, şanslı olduğum içindir. Bazen yılların getirecekle-

rinden korkuyorum, hele, yeni gezegen Plüton'un manidar biçimde keşfedilişini düşününce.

Üstü kapalı olarak söylediğim gibi; el fenerini tüm odada gezdirdikten sonra tekrar boş koltukta duraklamasına izin verdim; koltukta ilk defa, sabahlığın katları arasına gizlenmiş bazı nesneler durduğunu gördüm. Söz konusu üç nesne, sonraki tahkikat sırasında ortaya çıkmadı. Başta da söylediğim gibi, nesneler herhangi bir görsel dehşet uyandırmıyordu. Sorun, insanın çıkarsamasına yol açtıklarındaydı. Bugün bile, kendimden arada sırada şüphe ettiğim anlar oluyor; tüm bu deneyimi rüyaya, sinir bozukluğuna, hezeyana yoranların şüpheciliğini paylaştığım anlar...

Bu üç şey zekice tasarlanmış münhasır nesnelerdi, düşünmeye cesaret edemediğim organik yapılara tutturulmalarına yarayan metal mandalları vardı. Umuyorum, –samimiyetle umuyorum– ki en derin korkularımın bana söylediğinin aksine, usta bir sanatçı onları balmumundan yapmış olsun. Ulu Tanrım! Marazi kokusu ve titreşimleriyle, karanlıkta fısıldayan o adam! Büyücü, casus, biçim değiştiren canavar, yabancı... o berbat, boğuk vızıltı... ve tüm o anlar boyunca, raftaki o taze, parlak silindirin içinde... zavallı şeytan... "cerrahi, biyolojik, kimyasal ve mekanik deha"...

Koltuktaki o şeyler, mükemmel mikroskobik benzerliğin, kimliğin en ince detayına dek; Henry Wentworth Akeley'nin yüzü ve elleriydi.

